

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 10 Φεβρουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 11

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Καὶ τότε φρικαλέο θέαμα παρου-
σιάσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ
Κάζης — τοῦ πρώτου ποῦ ἔτρεξε — τῆς
κ. Ὁμόλλου, τοῦ κ. Κλοακέν, τοῦ Παύ-
λου, τοῦ Χάνδου καὶ τῶν ὑπηρετῶν
ποῦ ἦλθαν τελευταῖοι. Στὸ λινὸ χαλί,
ὁ Ρακῆς, ὁ μικρὸς πύθηκος τῆς Ἀν-
θῆς, σφάδαζε κι' ἀγωνιοῦσε, τυλιγ-
μένος σφιχτὰ ἀπὸ ἓνα μαῦρο φίδι,
ἓνα φοβερὸ κόβρας.

Τὸ δυστυχισμένο ζωάκι, καθὼς τὸ
ἐσφιγγε μὲ τὶς δυνατές του σπεῖρες
ὁ κόβρας καὶ τὸ δάγκωνε μὲ τὰ φαρ-

μακερά του δόντια, δὲν εἶχε πιά τὴ
δύναμη οὔτε νάγωνισθῇ οὔτε νά φω-
νάξῃ. Ἡ Ἀνθή, ἑξαλλή ἀπ' τὸν
τρόμο καὶ βλέποντας πὺς δὲν μπο-
ροῦσε νά κάμῃ τίποτα γιὰ νά σώσῃ
τὸ ἀγαπημένο της μαῖμουδάκι, ξε-
φώνιζε κι' ἐκλαιγε σπαραχτικὰ.

Ὁ κόβρας, ποῦ τὸν ὀνομάζουν καὶ
«φίδι μὲ ματογυᾶλια», εἶναι τὸ πιὸ
φαρμακερὸ ἀπ' ὅλα τὰ φίδια τοῦ
εἴδους του. Δὲν ὑπάρχει ἀντίδοτο γιὰ
τὸ δῆγμα τοῦ ποῦ σκοτώνει τὸν
ἄνθρωπο σὲ διάστημα δώδεκα λεπτῶν.
Εὐτυχῶς ὁ Κάζης ἦταν ἐκεῖ.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξη, χωρὶς καὶ νὰ
βγάλῃ φωνὴ ἀπὸ ἐκπληξῆς ἢ τρόμο,
ἄρπαξε πρώτα-πρώτα ἀπ' τὸ μπρά-
τσο τὴν Ἀνθὴ καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴν
κάμαρα. Γυρίζοντας, πῆρ' ἓνα μετα-
ξωτὲ σάλι, ποῦ βρέθηκε πρόχειρο,
τὸ ἔρριξε πάνω στὸ σύμπλεγμα τοῦ
φιδιοῦ καὶ τοῦ πιθήκου. Κατόπι ἔσκυ-
ψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε στὸ
πλῆθος ποῦ εἶχε μαζευθεῖ κάτω ἀπ'
τὶς φωνές :

— Μὴ μπαίνετε ! Ἡ μὲς Ἀνθὴ
σώθηκε ! Αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερον !

Μὲ τὴν ἴδια ψυχραιμίᾳ, ἔδωσε τὶς
ὁδηγίες του στοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτες.

— Μιὰ γαβάθα γάλα κι' ἓνα φλάουτο
ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ μουσικὴ. Γρή-
γορα ! Μὴ χάνετε λεπτὸ !

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καϊμένη Φώφη ! εἶσαι ὀχτὼ χρονῶν κι' ἀκόμα δὲν ἔμαθες νὰ τρώς τὴν τούρτα σου χωρὶς νὰ πασαλείφῃς τὸ πρόσωπό σου ! . .

Σε λίγο είχε β,τι χρειαζόταν. Τοποθέτησε το γάλα χάμω, κοντά στο παράθυρο, κι' άρχισε να παίζει με το φλάουτο μιά μονότονη κι' άργή μελωδία, που κορόταν κάπου-κάπου από ήχους δειξέ και διαπεραστικούς. Πολλές φορές, φαίνεται, θά είχε ακούσει τους Ίνδους που γητεύουν τα φίδια, να παίζουν τέτοια μουσική με τις φλογέρες τους.

Και τότε, γλιστρώντας κάτω απ' το μεταξωτό σάλι, πρόβαλε ένα κεφάλι πλατύ, τριγωνικό, και κατόπιν ένας λαϊμός μακρύς, σερνόμενος πάνω στο λινό χαλί. Σε λίγο, το έρπετο είχε ξετυλίξει τις σπείρες του κι' είχε αφήσει τη λεία που έτοιμαζόταν να καταβροχθίση. Τόσο δυνατό κι' άκατανίκητο ήταν το γόητρο της μουσικής που το προσκαλούσε. Και σερνόταν προς το παράθυρο με κι-νήσεις τόσο αυτοματικές, που θάλεγε πως το τραβούσαν με νήμα άόρατο.

Όταν έφθασε κοντά στο δοχείο με το γάλα, ή μουσική έπαψε κι' ο κόβρας, καθώς μυρίσθηκε το άγαστημένο ποτό, πλησίασε το φοβερό του στόμα στο χείλος του δοχείου για να πιη. Αλλά λίγο βάσταξε ή ευτυχία του. Σφαίρα από πιστόλι τον χτύπησε στο κεφάλι και τον άφησε άμέσως νεκρό. Τότε μπόρεσαν να μπουν στην κάμαρα έλοι, να θαυμάσουν το μάκρος του φιδιού, που ήταν δυο σχεδόν μέτρα, και να έσσκεπάσουν το ψυχρό πιά πτώμα του Ρακή.

Η Άνθη, που είχε συνέλθει κάπως, τον πήρε στην άγκαλιά της και τον έκλαιγε πικρά. Το δυστυχισμένο το ζώακι! αυτό την είχε σώσει, γιατί ο κόβρας, όταν έπεσε στην κάμαρα, άρπαξε β,τι ζωντανό πρωτοβρήκε. Η κυρία Όμόλλου στεκόταν κατάπληκτη ακόμα και τρομαγμένη. Όλοι προαισθάνονταν πως το ξαφνικό αυτό δράμα θάχε ακόμα φοβερότερη συνέχεια.

Όσο δόλκερος ο στρατώνας είχε σηκωθεί, ξαφνιασμένος απ' τον πυροβολισμό του στρατιώτη. Περιπολίες έψαχναν το δάσος και τα περίχωρα. Δεν βρήκαν τίποτ' άλλο παρά έναν πάνινο σάκκο άδειανό, πεταμένο στη δενδροστοιχία. Αλλά ο σάκος αυτός, καθώς και τα πτώματα του Ρακή και του κόβρα, μιλούσαν. Ήταν πιά ολοφάνερο πως έχθρος άγνωστος είχε ρίξει το φαρμακερό έρπετο στην κάμαρα της Άνθης, κι' αυτό πάλι μαρτυρούσε πως με το θάνατο του συνταγματάρχη Ροβινσών δεν είχε τελειώσει το έκδικητικό έργο των δολοφόνων του, που το

άσπονδο μίσος τους κυνηγούσε ακόμα και τα παιδιά του.

Ποιοι ήταν άραγε οι θηριώδεις αυτοί κι' άσπλαχνοι έχθροι; Κανένas δεν ήξερε, κανένas δεν υποπτευόταν. Αλλά το πράγμα δεν είχε άμφισβόλια. Όλοι οι συγγενείς κι' οι φίλοι μαζεύτηκαν στη σάλα κι' έκαμαν συμβούλιο. Η κυρία Όμόλλου προπάντων είχε κυριευθεί από ένα νευρικό φόβο άπερίγραπτο.

Δεν πρέπει να διατάσουμε ούτε στιγμή! φώναζε. Πρέπει να πάρουμε τα παιδιά και να φύγουμε απ' αυτό τον τόπο χωρίς άναβολή! Υπάρχουν έχθροι φοβεροί. Όπως σκίτωσαν τον καϊμένο το συνταγματάρχη, έτσι θέλουν τώρα να σκοτώσουν και τα παιδιά του. Αν μείνουμε δω, μιά φορά θά το έπιτύχουν. Πρέπει να φύγουμε, κ. Κλοακέν, να φύγουμε άμέσως! Αν δεν θέλετε σεις, θά πάρω μόνη μου τα παιδιά και θά μπω στο πρώτο βαπόρι που φεύγει... αύριο... σήμερα μακάρι!

Είμαι πρόθυμος να τα πάρω έγω, άποκρίθηκε ο κ. Κλοακέν. Ξέρετε καλά, κυρία μου, πως αυτό ήταν έξαρχής το σχέδιο μου.

Ναί, μιά δεν άρκει να φύγουν μόνο από την Καλκούττα, πρέπει να φύγουν δλωδιόλου από τις Ίνδίες. Μήν ξεχνάτε πως οι δολοφονικές άπόπειρες καταδίωξαν το συνταγματάρχη σ' έλη την ίνδική χερσόνησο!

Είμαι πρόθυμος να θυσιάσω και το ταξίδι μου στη Βομβάη είπε άπλά ο άρχαιολόγος.

Στο μεταξύ ήρθε κι' ο ταγματάρχης Όμόλλου, που δεν είχε φανεί από το χθεσινό πρόγευμα.

Ο στρατιώτης του τον ξύπνισε με μεγάλο κόπο για να του διηγηθί τα συμβάντα. Κι' έτρεξε άχτένιστος, άσσύριστος, χλωμός και δύσθυμος περισσότερο παρά ποτέ.

Τι άκούω; είπε. Πάλι φασαρίες; Αυτοί οι άνθρωποι δέ δίνουν πεντάρα για την άρρώστεια μου! Δεν ξέρουν τι θά πη να υποφέρη κανείς απ' το σηκόνι... Καλημέρα σας, κύριαι, καλημέρα παιδιά... Χτες βράδυ μου είχαν τραπέζι στη Δέσχη δυο συνάδελφοί μου που προδιθάσθηκαν. Γι' αυτό δεν έλαβα την ευχαρίστηση να σας ιδώ.

Η θέα του άρρώστου της συζύγου ξεερέθισε ακόμα περισσότερο την ταγματάρχηνα.

Καταραμένος τόπος! άρχισε πάλι να φωνάζη. Άς τον αφήσουμε έλοι, άς φύγουμε από δω μιά για πάντα, άκούστε με!...

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΑΠΟ ΠΕΙΣΜΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Για μιά στιγμή πέρασε δίπλα μου ο Σταύρος, έσκυψε στη γή, πήρε χώμα και ρίχνοντάς το στα πόδια μου κοίταξε κατά την άμπάριζά μας και φώναξε περιφρονητικά στο Σταμάτη: — Τουτό το πουλί βρώμισε και για να μη παραβρωμήση το άλάτισα, έννοώντας πως είχα μείνει πολλήν ώρα αλχμάλωτος.

Ο Σταμάτης τότε θύμωσε και φωνάζοντας ένα δυνατό «για έλους», πετάχτηκε από την άμπάριζα χωρίς να σκεφθί πως άφίνοντάς την άδειανή, θά μπορούσε ένας από την αντίθετη όμάδα να την πατήσει κι' έτσι να κάνουν άμέσως ένα ρούμφο.

Έδωσε στο κοντό το Σταύρο τον τσαλιμάκιο και σε λίγο τον μόλεψε και τότε, αντί να τον πάρουμε αλχμάλωτο μπρός στην άμπάριζά μας, έλευθερώθηκα έγω.

Το παιγνίδι μας κράτησε πολλή ώρα ακόμη, τότε παίρναμε έμεις αλχμάλωτους από τους αντίθετους, και τότε εκείνοι από μας, ως που στο τέλος βγήκε νικήτρια ή όμάδα μας με δυο ρούμφοις.

Είχε όμως άρχίσει να βραδυάζη και έμεις κουρασμένοι και ιδρωμένοι από το τρέξιμο σταθήκαμε και συζητούσαμε για το παιγνίδι μας, λέγοντας, πως αν ο ένας έκανε τουτό κι' ο άλλος εκείνο θά κέρδιζε ή όμάδα του.

Στην άρχή με την άμπάριζα και ύστερα με την πολυλογία μας δεν νοιώσαμε πως είχε παραβραδυάσει, και μόνο αν πέρασε ο φανόκρος και άναψε τα φανάρια του γκαζιού και φωτίσθηκε ο δρόμος, καταλάβαμε πως νύχτωσε, και τότε για πρώτη φορά άκουσα και είδα την μητέρα μου που βγήκε στην πόρτα μας να με φωνάζη.

Καθώς έκαληνύχτισα τα παιδιά και ξεκίνησα βιαστικός για το σπίτι μου, ο Σταύρος ο πλακουδοκέφαλος μου είπε: — Τρέξε, Παναγή μου, να πιης το γαλατάκι σου από την πλάτη, με τις παντοφλίες που θά φας: έγω δεν θέλω μερτικό, χαλάλι σου.

Άμα μπήκα στο σπίτι μας σαν βρεμμένη γάτα, και καλησπέρια δειλά τη μητέρα μου, την άκουσα να μου λέη θυμωμένη: — Όσο πας και προσδεύεις βλέπω, Βγήκα και σου φώναξα τρεις φορές, μιά έσύ μπρός στο παιγνίδι που είχαμε με τους μεγκλαράδες, τους νέους

φίλους σου, δεν με χαμπάρισε: τώρα που μου κόπιασε τί να σε κάνω, θά σου είχα χάρι να έρχόσουνά από την πρώτη φορά που σ' έκάλεσα γιατί ήθελα να σε στείλω στη γιαγιά σου να της κάνης ένα θέλημα.

Έγω στενοχωρήθηκα πολύ κι' άφου στάθηκα άμίλητος κάμποσα λεπτά της ώρας, της είπα σιγανά να πήγαινα για το θέλημα της γιαγιάς μου.

Τώρα πάει πιά, πέρασε ή ώρα, κάθησε εκεί που κάθεσαι, και όταν έλθη ο πατέρας σου θά του πω τα σημερινά σου καμώματα και κάνε καλά μαζί του.

Ντροπιασμένος από τα τελευταία της λόγια, γιατί τον πατέρα μου τον σεβόμουνά πολύ, έβγαλα τα παπούτσια μου και πήγα και ξάπλωσα στο κρεβδτάκι μου κι' έκανα τον κοιμισμένο, και άκουα την μητέρα μου που πηγαινοερχότανε από την κουζίνα στην τραπεζαρία κι' έστρωνε τραπέζι, μουρμουρίζοντας για μένα.

Υστερα απ' άρκετή ώρα ήρθε κι' ο πατέρας μου, και σαν δεν με είδε στην τραπεζαρία ρώτησε τη μητέρα μου, που ήμουνά.

— Στο κρεβδάτι του.

Γιατί, μήπως είναι αδιάθετος και δεν θέλει να φάη;

Τον έπιασε βήχας στον άστράγαλο, από τα τρεχάματα που έκανε παίζοντας άμπάριζα: αν έρχόσουν λίγο πρωτίτερα θά τον εύρισκες ακόμη στο δρόμο.

Σε όλα αυτά τα λόγια της, ο πατέρας μου δεν άπάντησε παρά έφώναξε σε μένα: — Κύρ Παναγή, ποτέ δεν έπερίμενα να άκούσω αυτά για σένα, κρίμα που πας σχολείο και μαθαίνεις γράμματα. Έγω λογάριαζα πως σε λίγο καιρό θά σου ζητούσα συμβουλές, μιά βλέπω πως έπεσα έξω, κρίμα και πάλι κρίμα.

Σε λίγο ρώτησε τη μητέρα μου: — Είναι έτοιμο το φαί; βάλε να φάμε και βγάλε απ' τη σακκούλα τα σταφύλια που έφερα και πλύνε τα, είναι κάτι ήραία αυγουλάτα, που τόσο άρέσουν και του Παναγή μας.

Σαν πέρασαν λίγα λεπτά, άκουσα κτυπήματα κουταλιών στα πιάτα και κατάλαβα πως οι γονείς μου είχαν άρχίσει να τρώνε.

Μου ήρθε τότε ή έπιθυμία να πάω στο τραπέζι γιατί ήμουνά πεινασμένος από το παιγνίδι και γιατί δεν είχα δειλινίσει, μιά άκάλεστος πως να πήγαινα; έπερίμενα να με φωνάξουν και μισοσηκώθηκα τεντώνοντας τ' αυτιά μου έτοιμος να τρέξω στο πρώτο κάλεσμά τους.

Πάνω στη σκέψι μου να πάω να μιά πάω, για να φάω αν δεν με φώναζαν, άκουσα τη φωνή του πατέρα μου να μου λέη: — Κύρ Παναγή, έλα κόπιασε στο τραπέζι.

Έγω τότε δεν μίλησα κι' έκανα να πεταχτώ, μιά στάθηκα και είπα μέσα μου με πείσμα, θά πάω άμα με ξαναφωνάξουν.

Σε λίγο με ξανακάλεσε ο πατέρας μου: — Έλα και να σου λείπουν τα λούσα.

Έδω άκούστηκε και ή φωνή της μητέρας μου να λέη: — Έμ φαίχτης έμ πεισματάρης, άς τον σαν δεν θέλει, αυτός θά μετανοιώσει που θά γουργουρίζουν δλη νύχτα τ' άντερα του. Τότε ξαναείπα στον έαυτό μου: «άχ! δεν με φωνάζουν άλλη μιά φορά;». Σηκώθηκα

σιγά, και πατώντας στις άκρες των ποδιών μου, πήγα και στάθηκα πίσω από την πόρτα που χώριζε την κάμαρά μου από την τραπεζαρία, έτοιμος να πεταχτώ στο νέο κάλεσμά τους.

Όταν όμως και για τρίτη φορά μ' έφώναξαν οι γονείς μου, πάλι δεν κουνήθηκα από την θέα μου, παρά ξαναείπα έγωϊστικά, θά πάω αν με φωνάξουν άλλη μιά φορά ακόμη, μιά του κάκου περίμενα να με ξαναπροκαλέσουν, παρά άκουσα τη μητέρα μου να λέη στον πατέρα μου: — Βλέπεις το πεισματάρικο τι κακοκέφαλο παιδί που έγινε; Και με χαμηλωμένη φωνή του έπρόθεσε: Φταίς κι' έσύ γιατί δεν τον μάλωσες ως τώρα και δεν τον έδειρες ποτέ, παρά όλα του τα συγχωρείς.

(Το τέλος στο έρχόμενο)

ΠΑΝ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΗΣ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. — Κακόμοιρα χρυσόψαρα!

Έκείνες τις ήμέρες, ο Μπέμπης έτυχε νάρρωσθήση από έλαφρό κρυολόγημα. Όταν έγινε καλύτερα, ή μητέρα του κι' ή Μπέμπα άρχισαν να βγαίνουν έξω κι' ο Μπέμπης έμενε στο σπίτι με τα παιχνίδια του και με την Άννέτα.

Είχε πολλά κι' ώραία παιχνίδια—τόπια, στρατιωτάκια, σιδηρόδρομο, κι' ένα μηχανικό άλογο. Η Άννέτα πάλι ήξερε πολλά παραιμύδια. Ο Μπέμπης λοιπόν μπορούσε να διασκεδάση πολύ καλά τις ώρες που τον άφιναν μονάχο στο σπίτι.

Έν' άπόγεμα όμως, που ή Άννέτα τον είχε αφήσει να παίζει με τα στρατιωτάκια του γιατί είχε κάποια δουλειά, ο μικρός βαρέθηκε το παιχνίδι. Κι' άρχισε να τριγυρίζει στη σάλα, γυρεύοντας να βοή κάτι πιο δια-

σκεδαστικό. Τότε είδε τη γαλάζια γυάλα με τα χρυσόψαρα. Και συλλογίσθηκε: «Νά ευκαιρία να ψαρέψω κι' έγω. Αυτό βέβαια μου το έχουν απαγορευμένο. Μά ποιός θά με ιδή;»

Πήρε άμέσως την τρυπητή κουτάλα και με κόπο, γιατί δεν ήξερε καλά και τα χρυσόψαρα δεν στέκονταν, κατάφερε να ψαρέψη δυό. Αλλά καθώς έβγαζε την κουτάλα με δομή, τα ψαράκια σπαρτάσθηκαν κι' έπεσαν στο χαλί.

«Ο Μπέμπης τρώμαξε. Γιατ' ήξερε πώς τὰ ψάρια δὲν ζοῦν πολλὴν ὥρα ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Κι' ἔκαμε νὰ τὰ πιάσῃ γιὰ νὰ τὰ ξαναβάλῃ στὴ γυάλα. Μὰ δὲν μπόρεσε. Ἦταν γλιστερά, κουνιόνταν, σπάραζαν, τοῦ ἔφευγαν. . .

Νά, ἐκείνη τὴ στιγμή, κι' ἡ Μαυρούκω. Μόλις εἶδε χάμω τὰ ψάρια, ἔτρεξε μ' ἓνα χαρούμενο νιαούρισμα, κι' ἄρχισε νὰ τὰ παίξῃ καὶ . . . νὰ τὰ τρώῃ! Ὡς πού νὰ καταφέρῃ νὰ τὴ διώξῃ ὁ Μπέμπης, τὸ ἓνα ψάρι δὲν εἶχε πιά οὐρά, τὸ ἄλλο δὲν εἶχε κεφάλι, καὶ τὰ δυὸ ἦταν ψόφια!

Τί νὰ κάμῃ ὁ Μπέμπης; Πῶς νὰ ποσκεπάσῃ τὸ κατορθωμά του καὶ νὰ ποφύγῃ τὴν τιμωρία; — Σκέφθηκε, σκέφθηκε καὶ τὸ βρῆκε: Πῆρε τὰ δυὸ ψάρια, πῆγε κρυφὰ στὴν κουζίνα, τὰ πέταξε στὰ σκουπίδια καὶ τὰ σκέπασε μὲ κἀτὶ λαχανόφυλλα πού εἶχε πρωτύτερα ἡ Ἀννέτα.

Ἀλλὰ . . . τὰ κρυφὰ φανερώνονται.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισαν ὅλοι καὶ κάθησαν χαρούμενοι στὸ τραπέζι, ἄξαφνα παρουσιάσθηκε ἡ Μαρούκω, κρατώντας στὸ στόμα τῆς τὸ ἓν ἀπὸ τὰ δυὸ χρυσόψαρα—ἐκεῖνο πού εἶχε κεφάλι.

Ἡ γατίτσα εἶχε ψάξει στὰ σκουπίδια, εἶχε βρεῖ τὰ χαμένα τῆς ψάρια καί, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ ἓνα, ἔφερε τὸ ἄλλο στὴν τραπεζαρία σὰ λάφυρο. Ἡ Μπέμπα ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Ἀχ, τὸ χρυσόψαρό μου! . . . Ποῦ τὸ βρῆκε ἡ Μαυρούκω τὸ ψαράκι μου; . . .

Κανένας δὲν ἤξερε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπέμπη πού ἔγινε κάτασπρος. Ἡ Μπέμπα εἶδε τὴν ταραχὴν καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τὰ ψάρια πού ἔλειπαν, λυπήθηκε ἡ καλὴ ἀδερφή τὸν ἀδερφό τῆς πού θὰ τὸν τιμωροῦσαν. Κι' εἶπε δυνατά:

— Ἀ, ξέρω! Τὰ χρυσόψαρα θὰ πῆδησαν ἔξω μονάχα τους. Τὸ κάνουν αὐτὸ καμιὰ φορὰ ὅταν τὰ ταΐζω. Κι' ἡ Μαυρούκω θὰ τὰ βρῆκε χάμω.

Ἔτσι τὴ γλύτωσε ὁ Μπέμπης. Τὸν συγκίνησε ὅμως πολὺ βαθιὰ ἡ καλωσύνη τῆς Μπέμπας. Κι' εἶπε μέσα του πὼς τίποτα δικό τῆς δὲν θὰ ξαναγγίξει πιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

15. — Η ΦΩΤΙΑ

Πάλι καμπάνες! πάλι πιστολιές! Μὰ τί εἶναι, τί εἶναι; Φωτιά!

Πρῶτος ὁ Ἀλκῆς ἔτρεξε στὸ παράθυρο κι' εἶδε κει-πέρα, κατὰ τὴν Ἀγορά, ἓναν πυκνὸ, μαυροκόκκινο καπνὸ, πού ἀνέβαινε ψηλὰ καὶ σχημάτιζε στὸν ἀέρα σὰν ἓνα πελώριο καὶ παράξενο δέντρο.

— Πάω νὰ ἰδῶ! εἶπε.

Ἀρπάξε τὸ καπέλο του καὶ βγήκε ἔξω. Μὰ κι' ἀπ' ὅλα τὰ σπιτία ἔβγαιναν μικροὶ μεγάλοι κι' ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν.

Ἦταν βράδυ, νωρίς. Κανένας στὴν πόλιν δὲν εἶχε πλαγιάσει ἀκόμα. Καὶ λίγη ὥρα ἀφοῦ ἀκούστηκαν οἱ καμπάνες κι' οἱ πιστολιές, ἓνα μεγάλο πλήθος μαζεῦτηκε στὴν Ἀγορά.

Ὁ Ἀλκῆς χύθηκε σ' αὐτὸ τὸ πλήθος κι' ἔφτασε ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ μικροῦ δρόμου ὅπου ἦταν τὸ σπιτί πού καιγόταν. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Καὶ στάθηκε κει στὴν ἄκρην, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο καὶ σκαρφιώνοντας κάθε τόσο σ' ἓνα περβάζι, γιὰ νὰ βλέπῃ.

Ἡ φωτιά εἶχε πιάσει κάτω, σ' ἓνα μαγαζί. Μὰ τὴν κατάλαβαν ἀργά, γιὰ νὰ τὴ σβήσουν ὅσο ἦταν εὐκολο.

Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀντίλα ἀργοῦσε ναρθῇ ἡ φωτιά θέριεψε κι' ὅλο τὸ σπιτί κινδύνευε νὰ καῇ.

Καὶ μόνο αὐτό, πού καιγόταν τώρα; Καὶ τὰ διπλὰ σπιτία κινδύνευαν σοβαρά. Κι' οἱ κάτοικοί τους, ἄρχισαν νὰ τὰ ἀδειάζουν βιαστικά κι' ἄταχτα. Κατέβαζαν ἢ πετοῦσαν ἀπὸ τὰ παράθυρα ἐπιπλα, στρώματα, ροῦχα, πινακιά, γιαικιά. Κι' ἄλλα τᾶφιναν ἐκεῖ στὸ δρόμο, ἄλλα τὰ κουβαλοῦσαν σὲ γειτονικά σπιτία, μακρύτερα. Σ' αὐτὸ τοὺς βοηθοῦσαν καὶ δικοὶ τους καὶ ξένοι. Προσὰ στὸν κίνδυνο, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν γίνῃ ἀδέρφια. Καὶ κανένας προσαθοῦσε νὰ σώσῃ τὸ πράμα τοῦ ἄλλου σὰ νὰ ἦταν δικό του.

«Κι' ἐγώ, συλλογίστηκε ὁ Ἀλκῆς, θὰ βλέπω μόνο καὶ . . . θὰ διασκεδάζω; Πρέπει νὰ βοηθήσω κι' ἐγώ. Μπορῶ κἀτὶ νὰ κάμω!»

Κι' ἔτρεξε ὡς τὸ πιὸ κοντινὸ σπιτί, πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ τ' ἀδειάζουν κι' αὐτό, κι' ἀνέβηκε ἀπάνω.

— Θέλετε βοήθεια; εἶπε.

Οὔτε τὸν ἀκούσαν στὴν παραζάλη τους, στὸν πανικό τους, κι' ἴσως οὔτε τὸν εἶδαν. Στὸ σπιτί ἐκεῖνο εἶχαν ἀνεβῇ κι' ἄλλοι πολλοί. Ὁ Ἀλκῆς ἀνακατώθηκε μαζὶ τους. Κι' ὅτι ἔβλεπε νὰ κάνουν αὐτοί, ἔκανε καὶ κείνος. Δηλαδή, ὅ,τι μποροῦσε. Για-

τί ἓνα βαρὺ ἐπιπλο δὲν ἦταν ἀρκετὸς νὰ τὸ σηκώσῃ, ὅπως ἄλλοι μεγαλύτεροι. Κατέβαζε ὅμως ροῦχα, παπούτσια μικροπράματα καὶ τὰ κουβαλοῦσε στὸ ἀντικρινό.

— Τόπο! τόπο! φώναζε καθὼς ἔσκιζε τὸ στενὸ δρόμο φορτωμένος. Καὶ τὸ πλήθος παραμέριζε γιὰ νὰ περάσῃ.

Ἐπιτέλους ἔφτασε κι' ἡ ἀντίλα. Κι' ὁ πόλεμος ἄρχισε ἀνέμεσα στὰ δύο στοιχεῖα, τὴ φωτιά καὶ τὸ νερό. Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ θὰ νικούσε;

Οἱ ἄνθρωποι, μὲ κάποια ἀνακούφιση, μὰ καὶ μ' ἀγωνία ἀκόμα, παρακολουθοῦσαν αὐτὸν τὸν πόλεμο. Οἱ πυροσβέστες, μὲ τοὺς σωλῆνες, ἔδρεχαν τὸ ἀναμμένο σπιτί ἀκατάπαυτα. Ἡ φωτιά μιά στιγμή ἔπεφτε κι' ὁ καπνὸς λιγόστευε. Μὰ πάλι σὲ λίγο ξανασηκωνόταν.

Δὲς κι' ἦταν ἓνας φοβερός μαῦρος δράκοντας πού ἀπὸ τ' ὀδόντοιχο στόμα τοῦ ἔδραζε φλόγες. Καὶ τὸ νερό, σὰν ἓνα πελώριο φίδι ἀσημένιο, ὠρμούσε, χυρόταν στὸ στόμα τοῦ δράκοντα καὶ τὸν δάγκανε στὸ λάρυγγι. Ὁ δράκοντας ἔκλεινε μιά στιγμή τὸ στόμα του μὰ πάλι τὸ ἀνοίγε φλογερὸ. Καὶ πάλι τὸ ἀσημένιο φίδι ὠρμούσε νὰ τὸν δαγκάσῃ, νὰ τὸν θανατώσῃ.

Κάμποσο βάζαζε αὐτὸς ὁ πόλεμος. Καὶ στὸ τέλος νίκησε τὸ φίδι—τὸ νερό.

Ἡ φωτιά ἔπεσε. Τὸ σπιτί εἶχε καεὶ ὀλάκερο, μὲ δυὸ μαγαζιά πού ἦταν στὸ ἰσόγειο· μὰ τὰ διπλὰ τὴν εἶχαν γλυτώσει. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Καὶ τὰ πράματα πού εἶχαν κουβαληθεῖ μὲ τόση βία κι' ἀταξία, ξαναγύριζαν σιγά-σιγά στὰ σπιτία πού ὁ φόβος τὰ εἶχε ἀδειάσει.

Κι' ὁ Ἀλκῆς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, στὸ δρόμο, ἔγινε κάποιο σούσουρο.

Εἶχαν πιάσει ἓναν κλέφτη, πού ἀνέβαινε στὰ σπιτία μὲ τὴν πρόφαση πὼς θὰ βοηθῇ καὶ σοῦφρωνε ὅ,τι μποροῦσε νὰ κρύψῃ ἀπάνω του.

Οἱ πολῖτες, ἀγανακτισμένοι, τοῦ ρίχτηκαν, τὸν τσάκισαν στὸ ξύλο καὶ τὸν παράδωσαν στὴν ἀστυνομία.

Κι' ὁ Ἀλκῆς ἀγανάχτησε. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ ὤφελῃ ἀπὸ τὴ συμφορά, τὸν τρόπο, τὴ λαχτάρα τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ τοὺς κλέψῃ! Δὲν ἔβλεπε λοιπὸν, πὼς οἱ ἄλλοι βοηθοῦσαν, πὼς πολεμοῦσαν, ὅχι μόνο μὲ κόπο, παρὰ μὲ κίνδυνο ἀκόμα, νὰ σώσουν ὅ,τι μποροῦσαν, νὰ κάμουν τὸ χρέος τους στὸν πλησίον; Νά, ἓνας πυροσβέστης, πού ἀνέβηκε στὰ κεραμίδια τοῦ διπλανοῦ, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ μέσα στὴν φωτιά. Ἐνας ἄλλος λιγο-

θύμησε ἀπ' τὸν καπνὸ. Κι' ἓνας ἀπὸ κείνους πού κουβαλοῦσαν, ἔπεσε φορτωμένος καὶ χτύπησε ἄσχημα. Ἦταν ἀπ' ἄλλῃ γειτονιά καὶ βοηθοῦσε ξένους ὅπως ὁ Ἀλκῆς.

Σὲ κάθε περίπτωση ἡ κλεψιά εἶναι πράξη κακῇ, ἀσυγχώρητη. Μὰ σὲ τέτοιες περιστάσεις εἶναι κἀτὶ ἀποτρόπαιο.

Εὐτυχῶς, ἄλλος κλέφτης δὲν ἐφάνηκε τὴν τραγικὴ ἐκείνη βραδιά. Κι' ὅταν ὁ Ἀλκῆς γύρισε σπιτί του, εἶχε νὰ λέγῃ γιὰ τὴν ἀλληλοδοθήεια πού εἶχε ἰδεῖ.

— Ἀργήσες ὅμως, κι' ἀνησύχησα, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του.

— Μὰ βοηθοῦσα κι' ἐγώ, κουβαλοῦσα πράματα. . . Μποροῦσα νὰ βλέπω τοὺς καυμένους τοὺς ἀνθρώπους νὰ κινδυνεύουν νὰ καοῦν, νὰ δειάζουν τὰ σπιτία τους σὰν τρελλοί, καὶ νὰ κάθουμαι μὲ σταυρωμένα χέρια; Ἐκαμα κι' ἐγώ, τι μπόρεσα.

— Καλὰ ἔκαμες, εἶπε ὁ πατέρας. Ἡ ἀλληλοδοθήεια βαστάει τὴν κοινωνία. Καὶ φαίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις—ἀπόψε μὲ τὴν φωτιά, τὴν ἄλλῃ φορὰ μὲ τὴν πλημμύρα—πού καὶ στὸν ἑχθρὸ του δίνει κανένας βοήθεια. Μὰ καὶ γιὰ τί ἄλλο οἱ ἄνθρωποι κάθονται μαζεμένοι σὲ πόλεις, σὲ χωριά, σὲ συνοικισμούς, κι' ὄχι χωριστά, σκόρπιοι, μακρυσμένοι σὰν τοὺς ἐρημίτες; Γιὰ νὰ βοηθᾷ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Τὴν ἄλλῃ μέρα μιλοῦσαν ἀκόμα γιὰ τὴν φωτιά.

Εἶχαν μάθει ὅλα τὰ καθέκαστα, τὸ μαγαζί πού εἶχε πρωτοπιάσει, ἓνα παπουτζίδικο, ἦταν κλειστὸ πιά, ὅταν οἱ γείτονες κι' οἱ περαστικοὶ εἶδαν νὰ βγαίνει καπνὸς ἀπὸ τὴν χαρμάδες. Ὡς πού νὰ βροῦν τὸν παπουτσή καί, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἔβρισκαν, ὡς πού νὰ σπάσουν τὴν πόρτα, ἢ τὴν φωτιά εἶχε τρανέφει κι' οἱ κουβαδιές νερό πού τῆς ἔρριχναν δὲν τῆς ἔκαναν τίποτα. Ἔτσι μεταδόθηκε καὶ στὸ πλαῖνὸ μαγαζί καὶ στὸ ἀποπάνω σπιτί. Ἀπὸ τί; Ἰσως ἀπὸ ἓνα τσιγάρο πού τὸ πέταξε κανένας ἀπρόσεχτος χωρὶς νὰ τὸ πατήσῃ. . . Τὰ πιὸ μεγάλα κακά γίνονται καμιὰ φορὰ ἀπὸ τίς πιὸ μικρὲς αἰτίες. Ἀνέκεινο τὸ βράδυ εἶχε ἄερα, μποροῦσε νὰ καῇ ὀλάκερο τὸ τετράγωνο. Ἀπὸ ἓνα τσιγάρο! ἀπὸ ἓνα σπέρτο!

Στοῦ Ἀλκῆ τὸ σπιτί συλλογιόταν πάντα τὴν φωτιά καὶ πρόσεχαν πολὺ. Ποτὲ ὁ πατέρας δὲν ἔπεφτε τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῇ ἀν δὲν ἔκανε μιά ἐπιθεώρηση, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν κουρδύκαγε πουθενὰ κανένα χαρτί, κανένα πανί, κανένα ξύλο.

Ὁ νοικοκύρης τοῦ καμένου σπιτιοῦ—εἶχαν μάθει—τὸ εἶχε ἀσφαλισμένο σὲ μίαν Ἑταιρεία πού τώρα θὰ τὸν ἀποζημιώνει. Ἡ οἰκογένεια ὅμως πού καθόταν μέσα, εἶχε ἀνασφάλιστα τὰ ἐπιπλά της καὶ καμιὰ ἀποζημίωση δὲ θὰ ἔπαιρνε γιὰ τὴν καταστροφή.

— Κι' αὐτὸ ἀπρονοησία, εἶπε ὁ πατέρας. Πληρώνει κανεὶς ἓνα μικρὸ ποσὸν κάθε χρόνο, ἀλλ' ἅμα τύχῃ νὰ καῇ τὸ σπιτί του ἢ τὸ μαγαζί του, παίρνει χρήματα ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία καὶ τὸ ξαναφτιάχνει.

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἀλκῆς. Πὼς γίνεται νὰ πληρώνῃ κανένας λίγα καὶ νὰ παίρνῃ πολλὰ; Δὲν ζημιώνεται ἡ Ἑταιρεία;

— Εἶναι κι' αὐτὸ μιά ἀλληλοδοθήεια, εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Ἀλκῆ. Πληρώνω κἀτὶ τὴν ἐγώ, πληρώνει κι' ὁ ἄλλος, κι' ὁ ἄλλος. Ἀπὸ λίγα πληρώνουμε πολλοί. Ἔτσι μαζεύονται πολλὰ. Κι' ἡ Ἑταιρεία δίνει ἀπ' αὐτὰ στὸν καμένο γιὰ νὰ ξαναφτιάσῃ ὅ,τι τοῦ κάηκε. Καὶ τῆς περισσεύουν μάλιστα. Γιατί, ἐννοεῖς, δὲν καίγουνται ὅλα τὰ σπιτία πού εἶναι ἀσφαλισμένα. Κάπου-κάπου ἓνα, δυὸ, τρία. . .

— Τώρα κατάλαβα, εἶπε ὁ Ἀλκῆς. Ἀς υποθέσουμε πὼς εἶναι ἀσφαλισμένα ἑκατὸ σπιτία ἢ μαγαζιά καὶ πληρώνουν, τὸ ἓνα μὲ τᾶλλο, ἀπὸ τριακόσιες δραχμὲς τὸ χρόνο. Νὰ ἀμέσως τριάντα χιλιάδες σ' ἓνα χρόνο, ἐξήντα σὲ δυὸ χρόνια, ἐνενήντα σὲ τρία. Σ' αὐτὰ τὰ τρία χρόνια καίγουνται δυὸ σπιτία. Ἡ Ἑταιρεία δίνει ἀπὸ σαράντα χιλιάδες γιὰ τὸ καθένα, δηλαδή, ὀγδόντα. Καὶ τῆς μένουν καὶ δέκα χιλιάδες. Ἔτσι δὲν εἶναι, μπαμπά;

— Ἔτσι ἀπάνω-κάτω, εἶπε χαμογελώντας ὁ πατέρας. Δηλαδή, τὸ πράμα εἶναι πιὸ πολύπλοκο, ἀλλὰ ἡ βάση εἶναι αὕτη. Ἡ Ἑταιρεία τοκίζει κιόλα τὰ χρήματα πού μαζεύει καὶ τὰ πολυστεῖ μὲ τοὺς τόκους. Ἐπειτα, δὲν ἀσφαλίζει μόνο σὲ μιά μικρὴ πόλιν σὰν τὴ δική μας, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες, μεγαλύτερες καὶ μικρότερες. Ἔτσι μαζεύει ἑκατομμύρια, δισεκατομμύρια. Καὶ μπορεῖ, ὄχι μόνο νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς ἀσφαλισμένους τῆς ὅταν καίγουνται, ἀλλὰ νὰ πληρώνῃ καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού κάνουν τὴν ἐργασία—γίνονται τίποτα μόνο του;—δισευτητές, γραμματικούς, λογιστές, ἀσφαλιστές, ἐκτιμητές, δικηγόρους. . . Πόσοι ἄνθρωποι, πόσες οἰκογένειες ζοῦν ἀπὸ μιά μεγάλη Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία! Κι' ἔτσι εἶναι διπλὸ τὸ καλὸ πού κάνει στὴν κοινωνία.

— Ἀλληλοδοθήεια, ξανάπε σκεφτι-

κὸς ὁ Ἀλκῆς. Ἡ βάση τῆς κοινωνίας. — Ναι, εἶπε ὁ πατέρας. Κι' ἡ ἀλληλοδοθήεια, βλέπεις, παρουσιάζεται μὲ πολλὲς μορφές. Ἐσὺ χτὲς τὸ βράδυ ἀνέβηκες σ' ἓνα ξένο σπιτί καὶ βοήθησες, τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου, νὰ κουβαληθοῦν καὶ νὰ ἐξασφαλιστοῦν μερικὰ πράγματα. Αὐριο, σήμερα, ὁ παπουτῆς πού κάηκε τὸ μαγαζί του, θὰ πάῃ στὰ γραφεῖα τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἀποζημίωσή του. Εἶχε, ἄς ποῦμε, τὸ μαγαζί του ἀσφαλισμένο γιὰ τριάντα χιλιάδες; Θὰ τὴς πάρῃ, νὰ τὸ ξανακάνῃ. Καὶ ποῖς θὰ τοῦ τὴς δώσῃ; Ἐγὼ κι' ὁ ἄλλος, πού πληρώνουμε στὴν Ἑταιρεία ἀσφάλιστρα. Γιατί, ἀν τοῦ ἔδινε ἡ Ἑταιρεία μόνο ὅσα τῆς ἔχει πληρώσει αὐτός, δὲ θὰ τοῦ ἔφταναν νὰ ξανακάνῃ τὸ μαγαζί του.

— Ἐμεῖς εἴμαστε ἀσφαλισμένοι; ρώτησε ὁ Ἀλκῆς.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ πατέρας. Καὶ σπιτί καὶ ἐπιπλά.

— Δὲ φοβόμαστε λοιπὸν φωτιά; εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ Ἀλκῆς.

— Ἀ, μὴ τὸ λὲς αὐτό! φώναξε ὁ πατέρας. Φοβόμαστε καὶ παραφοβόμαστε κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! . . . Ἐμεῖς βέβαια προσέχουμε, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πιάσουμε φωτιά. Μπορεῖ ὅμως νὰ πιάσῃ τὸ διπλανό μας ἢ τὸ ἀπὸ πίσω μας σπιτί, καὶ νὰ καῇ ἢ νὰ κινδυνέψῃ καὶ τὸ δικό μας. Φαντάσου λοιπὸν τὸν τρόπο μας, τὴν ἀναστάτωση, τὴν φασαρία, τὴν περιπέτεια! . . . Ὑστερα θὰ ἀποζημιωθοῦμε καὶ θὰ ξανακάμουμε ὅ,τι μᾶς κάηκε. Μὰ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο; Τάχα πημένα μας πράματα—ἐπιπλά, εἰκόνες, βιβλία, θυμητάρια, οἰκογενειακὰ κειμήλια—ἀν καοῦν, ἀν χαθοῦν, μπορεῖ ποτὲ νὰ αντικατασταθοῦν μ' ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου;

— Ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Ἀλκῆς. Δὲν τὸ συλλογίστηκε. Τὰ πράματά του κανένας τ' ἀγαπάει. Φαντάσου, ἄξαφνα, τὴ Νίτσα. . . νὰ τῆς καοῦν τὰ λουλούδια τῆς! . . .

— Κι' ἄλλα, κι' ἄλλα, εἶπε ὁ πατέρας, ἀκόμα πιὸ πολύτιμα κι' ἀγαπητά. Ἐχὼ πληρώσει χιλιάδες, τόσα χρόνια, στὴν Ἀσφάλεια. Θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ πληρώσω τόσα κι' ἄλλα τόσα, μὰ νὰ μὴν ἰδῶ ποτὲ φωτιά στὸ σπιτί μας! . . . Πολλὰ σπιτία, στὰ χωριά προπάντων, ἔχουν τὸ γιὰ τρὸς μὲ τὸ χρόνο. Τὸν πληρώνουν, μὰ εὐχονται νὰ μὴν τὸν χρειαστοῦν ποτὲ, νὰ παίρνῃ τὰ λεφτὰ χάρισμα. Ἔτσι εἶναι κι' ἡ Ἀσφάλεια. Τὴν πληρώνουμε, μὰ εὐχόμαστε νὰ μὴ μᾶς χρειαστῇ ποτὲ!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ πᾶν μα-
κρὰ. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν ἔγινε.

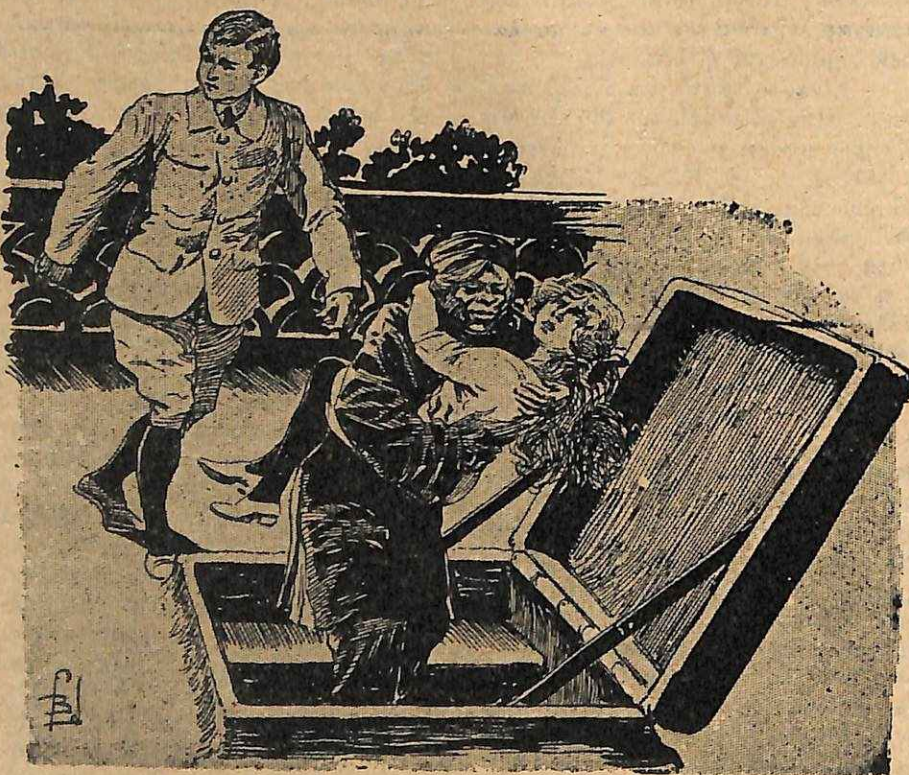
Ἐνα χέρι τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τὸν
λαιμό, ἄλλα δέκα τὸν παράλυσαν, καὶ
μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο βρέθηκε
φιμωμένος, δεμένος καὶ ἀνίκανος νὰ
κάνῃ τὸ παραμικρότερο κίνημα.

Θετικά ὁ Ντενὴ θὰ ἔκανε καλὰ
ἀν τὴν εἶχε ἀκούσει. Τὸ σπῆτι βρι-
σκόταν σὲ μεγάλο κίνδυνο!

πὼς θὰ πηγαίνατε νὰ κοιμηθῆτε ἀ-
μέσως μετὰ τὰ πυροτεχνήματα.

— Ἐχεις δίκιο γρη῏ Τί-Σάϊ, εἶπε
ὁ Ντενὴ. Μ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει κάθε
μέρα καὶ εἶναι τόσο ὠραῖα ἔδω ἑπά-
νω. Μποροῦσα νὰ περάσω ἔδω ὅλη
τὴ νύχτα δίχως νὰ τὸ καταλάβω.

— Ἔτσι νομίζεις, γέλασε ἡ Τί-
Σάϊ. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἰδῶ αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα. Ὁραῖα θὰ εἴσαστε κι' οἱ
δυὸ σας αὐριο τὸ πρωῒ.

Ἡ Τί-Σάϊ ὄρπαξε τὴ Σιμόνη στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔτρεξε στὴν καταπακτὴ.
(Σελ. 127, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Προετοιμασίαι γιὰ ἄμυνα

Τὰ πυροτεχνήματα κράτησαν πάνω
ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ὑστερα, μετὰ τὴν
«ἐνθοδέσμη» ποὺ σκέπασε ὅλο τὸν
οὐρανὸ με τὴ φαντασμαγορία της,
τὸ σκοτάδι κυριάρχησε πάλι ὀριστικά
πάνω στὴ γῆ. Μὰ πέρασαν πάνω ἀπὸ
δέκα λεπτά, ὥσπου τὰ δυὸ παιδιά,
ποὺ ἔμεναν ἀκόμη γοητευμένα ἀπὸ
τὸ τελευταῖο ἔξοχο θέαμα νὰ κατα-
λάβουν ὅτι ἦταν ὥρα νὰ κατέβουν
κάτω.

Καὶ τότε μόνον πῆραν εἴδησι πὼς
ἡ κογκάϊ τους, ποὺ ἀνυπομονοῦσε
βλέποντάς τα νὰ ἀρگوῦν, βρισκόταν
κιδίλας στὴν ταράτσα καὶ τὰ περίμενε.

— Κοντεύουν δέκα, εἶπε ἡ ἀγαθὴ
γρη῏, καὶ ὑποσχέθήκατε στὴν κυρία

— Ὡ, ἀντέχω νὰ μείνω ἄγρυπνος,
εἶπε ὁ Ντενὴ.

— Στὰ κουνούπια ἀντέχεις; γέλασε
πονηρὰ ἡ κογκάϊ. Γιὰ δοκίμασε νὰ
περάσῃς μιὰ νύχτα ἔξω στὸ ὑπαι-
θρον καὶ θὰ ἰδῇς πὼς θὰ σὲ συγυρί-
σουν τὰ καταραμένα. Σούτ! ἔκανε
ἔξαφνα τεντώνοντας τ' αὐτί της καὶ
παίρνοντας ἓνα ἀνήσυχο ὕφος. Ἀ-
κούσατε;

— Ὅπως κι' ὁ Μό, ἔτσι κι' αὐτὴ ἀ-
κούσε ἓνα κρότο ἀνησυχητικὸ σὲ μιὰ
τόσο προχωρημένη ὥρα τὸν κρότο
ποὺ κάνει ἓνας ἀνδρας ὀπισθιμένος,
πέφτοντας χάμω μ' ὅλο του τὸ βά-
ρος. Συμμένη πάνω ἀπ' τὸ πεζούλι
ἡ Τί-Σάϊ στεκόταν ν' ἀφογκραστῇ,
μὰ δὲν ἀκούσε ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπὸ
τοὺς πνιγμένους θόρυβους τῆς νύχτας.

Τοὺς θόρυβους αὐτοὺς ὁ Ντενὴ
καὶ ἡ Σιμόνη τοὺς γινώριζαν τόσο
καλὰ ὅσο κι' αὐτὴ. Γινώριζαν νὰ ξε-
χωρίσουν τὸ βούισμα τοῦ γειτονικοῦ
ποταμοῦ, τὸ χάσμα τῶν βατράχων,
τὴς τρίλλιες τῶν γρύλλων, καὶ τὸ
βουητὸ ποὺ ἔρχοταν ἀπὸ τὸ χωριὸ
ποὺ γιόρταζε ἀκόμη. Ὡστόσο ὁ κρό-
τος ποὺ εἶχε ξαφνίσει τὴν Τί-Σάϊ,
δὲν ἔμοιαζε μὲ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.
Ἦταν κοντινός, εὐδιάκριτος καὶ ἔ-
μοιαζε σὰν ν' ἔρχοταν ἀπὸ τὴν βε-
ράντα ποὺ περιτριγύριζε ὅλο τὸ πρῶτο
πάτωμα καὶ ποὺ ἡ καλαμῆνια τῆς
στέγῃ ἔφθανε ὥς τὸ μισὸ ὕψος τῆς
ταράτσας.

— Τί εἶναι; ρώτησε ὁ Ντενὴ.

— Δὲν ξέρω.

— Ἀ, πᾶψε τίς ἀνοησίες, γρη῏
Τί-Σάϊ. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἴσαι
συνενοημένη μὲ τὸν Μό γιὰ νὰ μᾶς
κάνῃς νὰ φοβηθοῦμε;

Ἡ κατηγορία ἦταν ἀδικη, γιὰτι ἡ
Τί-Σάϊ θὰ ἦταν πρόθυμη καὶ στὴ φω-
τιὰ ἀκόμα νὰ πέσῃ γιὰ νὰ ἀπαλλά-
ξῃ τὰ παιδιά κι' ἀπὸ τὴν παραμι-
κρὴ στενοχώρια, κι' ἀπ' τὴν πιὸ ἀ-
σήμαντη συγκίνηση. Ἀλλ' ὥστε εἶχε
ἀρχίσει κιδίλας νὰ κατηγορεῖ τὸν ἑαυ-
τό της ποὺ εἶχε δώσει τόσο μεγάλη
σημασία σ' ἐκεῖνον τὸν κρότο.

Γινώριζε πὼς ὁ Τογκινέζος πυρο-
βολητὴς φύλαγε σκοπὸς κάτω ἀπ'
τὴ βεράντα. Σὲ λίγα λεπτά τὸν ἀ-
κούσε ποὺ ξανάρχισε νὰ βηματίζῃ.
Τουλάχιστον ἀκούσε πάλι βήματα
ρυθμικά ἑπάνω στὸ πλακόστρωτο νὰ
πλησιάζουν καὶ πάλι ν' ἀπομακρύ-
νονται.

— Αὐτὸ ἦταν! εἶπε μέσα της. Ὁ
φρουρὸς δὲν στέκει καὶ πολὺ καλὰ
στὰ πόδια του ἀπόψε. Θὰ παραείπαι
φαίνεται τοσοῦ-τοσοῦ προτοῦ νάρθῃ
στὸ πόστο του. Ἦ, θὰ τὸν πῆρε ὁ
ὕπνος ἐκεῖ ποὺ στεκόταν καὶ θὰ τοῦ
ἔπεσε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἰκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξή-
γηση καὶ ἡσυχασμένη πιά ἐντελῶς
ἡ γρη῏ ὑπηρετρία ἀρχισε νὰ γελάῃ
μὲ τὴν καρδιά της.

— Ὡ, ὅχι, κύριε Ντενὴ, ἀπάντη-
σε, ὅχι δὲν συνενοήθηκα καθόλου
μὲ τὸν Μό, αὐτὸ σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

Ἐνας νέος κρότος, πιδ δυνατὸς
τούτῃ τὴν φορὰ, τὴν ἔκανε νὰ τινα-
χτῇ καὶ ζωντάνεψε ξανά ὅλους τοὺς
φύλους της. Τὰ δυὸ παιδιά τὸν ἀ-
κούσαν καὶ ἐννοίωσαν κι' αὐτὰ μιὰ
τρεμούλα, ἐννοίωσαν τὴν ψυχὴ τους
νὰ γεμίξῃ μὲ μιὰ θανάσιμη ἀγω-
νία, ἓνα ἀόριστο προαίσθημα κιν-
δύνου.

Ἦταν ἓνας κρότος ξερός, ἀκου-
σμένος ἀπὸ πολὺ κοντά. Ἦταν σὰν
νὰχε ἀκουμπήσει κάποιος ἓνα μακρὸ

δοκάρη ἢ μιὰ σκάλα ἑπάνω στὴν τα-
ράτσα καὶ γιὰ νὰ γίνῃ τέλεια ἡ ἐν-
τύπωση αὐτῇ, τὸν πρῶτο κρότο ἀκο-
λούθησε ἓνα ἐξακολουθητικὸ σύρσι-
μο, τὸ σύρσιμο ποὺ κάνει ἓνα ἔρπετο
σὰν προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ.

— Ντενὴ... ἀκούσε! τραύλισε ἡ
Σιμόνη σφίγγοντας μὲ ἀγωνία τὸ χέ-
ρι τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ Ντενὴ δὲν ἦταν φοβητσιάρης,
κάθε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ εἶχε δείξει ἀπὸ
τότε ποὺ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Γαλ-
λία, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξι-
διοῦ τους, ποὺ καὶ μεγάλο καὶ ἐπί-
πονο ἦταν, καὶ στὸ

Γιέν-Μπαῦ τώρα καὶ
δυὸ μῆνες ποὺ εἶ-
χαν ἐγκατασταθεῖ
αὐτοῦ. Ὡστόσο, δύ-
σκολα μποροῦσε νὰ
κρύψῃ τὴν παράξενη
ἀγωνία ποὺ τοῦ ἔ-
σφιγγε τὸ λαιμὸ κι'
ἔμεινε μιὰ στιγμὴ
χωρὶς νὰ δώσῃ ἀ-
πάντησιν. Ὁ θόρυ-
βος ἐξακολουθοῦσε
πάντα νὰ ἀκούγεται.
Διακρούσε ὅπως διαρ-
κοδὸν τὰ ἀτέλειωτα
δευτερόλεπτα πρὶν
ἀπὸ κάθε ἐπικείμε-
νη καταστροφή. Κι'
ἀν σταματοῦσε γιὰ
μιὰ στιγμὴ, συνεχι-
ζόταν ἀμέσως ὕστε-
ρα, ὁλοένα πιὸ κα-
θαρὸς καὶ πιὸ εὐδιά-
κριτος.

Στὸ τέλος ἡ ἀ-
γωνία ποὺ ἔπνιγε
τὸν Ντενὴ ξεκαθαρί-
στηκε. Διέκρινε τὴν
καρυφὴ τῆς ἀνεμό-
σκαλας ποὺ ἦταν ἀ-
κουμπισμένη ἀπάνω
στὴ βεράντα καὶ στὴ
στιγμὴ ἐμάντευσε ἐ-
κεῖνο ποὺ τὴν ἴδια
ὥρα κάτω στὸ πάρ-
κο ἀντιλαμβάνονταν κι' ὁ Μό: Πὼς
κάποιος ἀνθρώπος σκαρφάλωνε ἀ-
πάνω σ' αὐτὴ τὴ σκάλα μὲ τὸ σκοπὸ
ν' ἀνέβῃ στὴν ταράτσα.

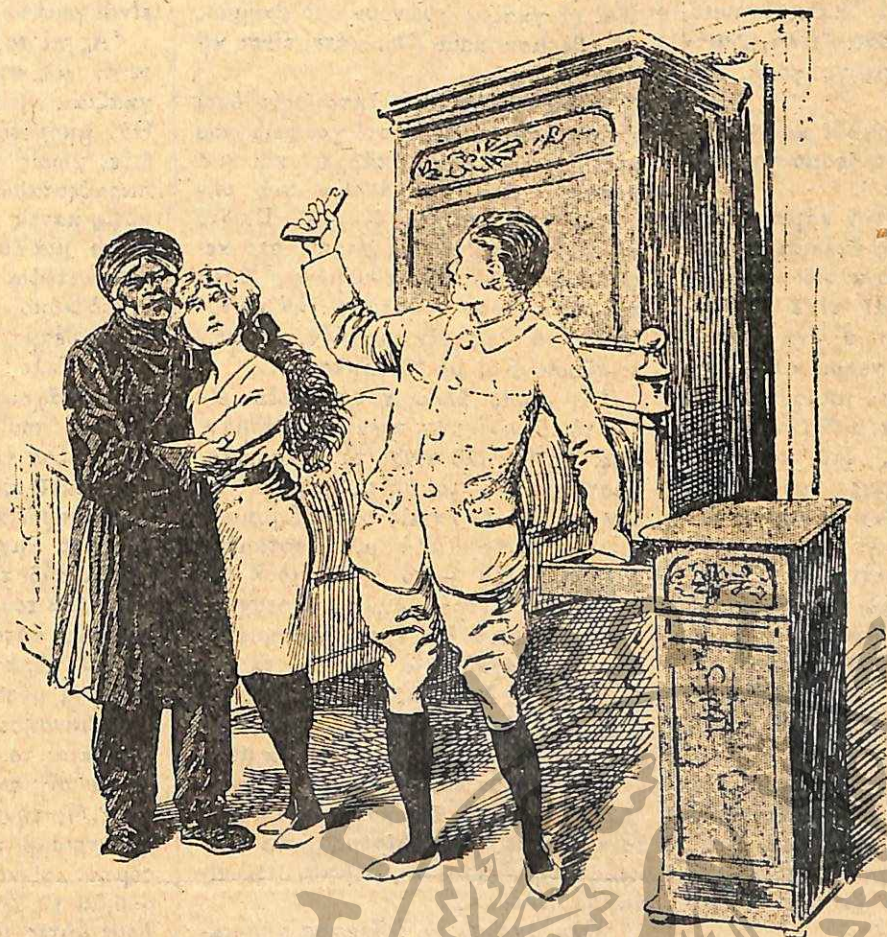
Ὁ ἀνθρώπος εἶχε φθάσει κιδίλας
στὴν ψάθινη στέγη τῆς βεράντας.
Ἀκούγονταν τώρα τὰ καλάμια ποὺ
τρίζαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὑ-
στερα ἀπὸ λίγα λεπτά ἐξακολούθησε
πάλι τὸ ἀνέβασμά του. Μὰ ὁ Ντενὴ
δὲν κάθησε νὰ περιμένῃ περισσότερο,
γιὰτι ἡ Τί-Σάϊ μόλις ἔρριξε μιὰ μα-
τιὰ πάνω ἀπὸ τὸ πεζούλι τῆς ταρά-
τσας, καὶ ἔρπαξε εὐθὺς τὴ Σιμόνη
στὴν ἀγκαλιά της κι' ἔτρεξε γρη῏

κατὰ τὴν καταπακτὴ γιὰ νὰ κατέβῃ.
— Γρη῏γορα, κύριε Ντενὴ! φώ-
ναξε.

Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ μένα, κα-
τεβαίνω, ἀπάντησε ὁ Ντενὴ, ποὺ ἐν
τῷ μεταξύ εἶχε ξαναβρεῖ τὴν ψυ-
χραιμία του.

Κι' εἶχε κιδίλας τὴν πρόνοια νὰ
κλείσῃ ἀπὸ πάνω του τὸ σκέπασμα
τῆς καταπακτῆς προτοῦ νὰ κατεβῇ
κουτροβαλώντας τίς σκάλες.

Ἡ Τί-Σάϊ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κα-
τεβῇ ὡς κάτω, ἀλλὰ μονάχα νὰ
κλεισθῇ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά σ' ἓνα

«Τουλάχιστον δὲν θάμαστε ὅπλα, εἶπε ὁ Ντενὴ.»
(Σελ. 128, στ. α'.)

δωμάτιο τοῦ δευτέρου πατώματος.

Τώρα ἦταν σχεδὸν βέβαιη γιὰ τὸν
κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἐκτός
ποὺ εἶχε ἰδεῖ μιὰ ἀνθρώπινη σκιά
νὰ σκαρφάλωνε σὲ μιὰ μακρὰ ἀνε-
μόσκαλα, φωνὲς ἄγριες, φωνὲς ἀν-
θρώπου ποὺ τὸν σφάζουν ἀκούγον-
ταν τώρα ἀπ' τὴ βεράντα. Ὑστερα
ἀντήχησαν τουφεκιές, ἓνα ἀπερίγρα-
πτο ταχάτορι, ὁ θόρυβος ἄγριας
πάλης.

— Στὰ δπλα! οὐρλιάζε κάποιος
φρουρὸς ἢ κάποιος ὑπηρετῆς.

— Τιέντ! Τιέντ! (Σκότωσ'
τον! Σκότωσ' τον!) μούγκριζαν δέκα

ἄγριες φωνὲς μὲ λύσσα ἀπερίγραπτη.
Ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Ντενὴ καὶ
τῆς Τί-Σάϊ πέρασε μονομιᾶς ἡ ἴδια
σκέψη:

— Οἱ κουρσάροι!

Ὁ Μό δὲν εἶχε γελαστῇ. Μιὰ
δλόκληρη συμμορία ἀπὸ ληστὲς εἶχε
πλημμυρίσει τὸ πάγκο καὶ πολιορ-
κοῦσε τὸ διοικητήριο.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνουν; Τὸ πρῶτο
ἦταν νὰ ἀμπαρωθοῦν καὶ νὰ λάβουν
ἀμυντικὰ μέτρα. Ὑστερα ἠθδλεπαν.

Περίεργο πρᾶγμα. Ὅσο πιὸ κον-
τινὸς κι' ὅσο πιὸ σοβαρὸς φαινόταν

στὸν Ντενὴ ὁ κίνδυ-
νος, τόσο πιὸ ψυχραι-
μο ἐννοιοθε τὸν ἑαυ-
τό του, τόσο πιὸ ἡ-
συχο καὶ λιγώτερο
διατεθειμένο νὰ ὑ-
ποχωρήσῃ σὲ κάθε
αἰσθημα φόβου.

Δίχως ἄλλο ἡ κα-
τάσταση τους ἦταν
πολὺ κρίσιμη. Οἱ
ληστὲς μαθημένοι ἀ-
πὸ τέτοιου εἴδους
ἐπιδρομὲς, εἶχαν δια-
λέξει πολὺ ὠραῖα
τὴν ἡμέρα καὶ τὴν
ὥρα τους. Ἡ κυ-
ρία Ντελαλάντ ἔλει-
πε ἀπ' τὸ σπῆτι, οἱ
γιορτὲς τοῦ Τέτ ἀ-
πασχολοῦσαν ὅλο
τὸν κόσμο, ἀπὸ
παντοῦ ἀκούγονταν
θόρυβος καὶ φασα-
ρίες καὶ γιὰ νὰ φθά-
σουν ὡς τοὺς σκο-
ποὺς μονάχα λίγη
τόλμη χρειαζόταν.
Ἀλλ' ὥστε, ὅπως ἀ-
ποδεικνυόταν τώ-
ρα, δίχως ἄλλο ἦταν
συνενοημένοι μὲ
τὸν Μπα.

Ἡ Τί-Σάϊ εἶχε
τρέξει στὴν κάμαρά
της ὅπου ἓνα κερί
ἔκαιγε μέσα σ' ἓνα
κηροστάτη. Ἐά-
πλωσε τὴ Σιμόνη πάνω στὸ κρεβά-
τι. Κατατρομαγμένη ἡ μικρούλα ἦ-
ταν ἑτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ. Μὰ καὶ
ἡ ἴδια ἡ Τί-Σάϊ, καθιδρῇ ἀπὸ τὸν
ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας, ἔτρεμε σύγκορ-
μη καὶ ἔλεγε ὅλη ὥρα σὰν τρελλή:

— Οἱ Τζιάκς! Οἱ Τζιάκς!
(Οἱ κουρσάροι! Οἱ κουρσάροι!).

— Πᾶψε! τὴν πρὸσταζε ἀπότομα
ὁ Ντενὴ. Σὲ νόμιζα πιδ γενναία.

— Ὡ, διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ἡ
γρη῏ ὑπηρετρία. Δὲν φοβάμαι γιὰ
μένα, κύριε Ντενὴ. Τί εἶμαι ἐγώ;
Ἐμένα οὔτε θὰ μὲ λογαριάσει ἓνας

Τζιάνος ποτέ του. Έσείς όμως, κύριε Ντενί... Η κυρία Σιμόνη;

— Μά γι' αυτήν ίσα-ίσα πρέπει να φανής γενναία, γρηγόρη. Σιμόνη, εἶπε ὁ Ντενί με χαμηλή φωνή, ρίχνοντας ἕνα τρυφερό βλέμμα στὴν ἀδελφή του. Σιμόνη... μὴ φοβάσαι διόλου. Ἡ ἐξώπορτα εἶναι γερὴ καὶ ἀνπαρουσιαστὴ ἀνάγκη, θὰ ὑποστούμε καὶ πολιτορκία ἀκόμη Δοιπόν, κουράγιο, ἀδελφούλα μου! Εἴμαστε ἀσφαλισμένοι ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὐτε λεπτό καὶ ἡ κάμαρα αὐτὴ δὲν εἶναι ἢ πιὸ κατὰλληλη γιὰ ἄμυνα. Στὴν κάμαρα τοῦ μπαμπᾶ εἶναι καλύτερα νὰ καταφύγουμε. Πάρε τὸ κερὶ, Τί-Σάι. Ἐλα, Σιμόνη, σήκω ὀρθή. Πᾶμε γρήγορα. Μὴ φοβάστε.

Σ' ἕνα λεπτό ἡ κογκάι καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ πέρασαν τὸ διάδρομο ποὺ χωρίζε τὰ δυὸ δωμάτια.

Μόλις βρέθηκε στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα του, ὁ Ντενί ἐκλείσε γρήγορα τὴν πόρτα με τὸ κλειδί καὶ μετὰ τὴν πόρτα. Ἡ Τί-Σάι εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κερὶ πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Βοήθησε τὸν νεαρό κύριό της νὰ σπρώξει τὸν κορμὸ μπροστὰ στὴ στερεὴ δρύινη πόρτα, καὶ τὴν πελώρια ντουλάπα μπρὸς στὸ μοναδικὸ παράθυρο τῆς κάμαρας, ποὺ τὰ καλαμένια ρολλά του δὲν θὰ παρουσίαζαν ἀρκετὴ ἀντίσταση.

Ἡ ντουλάπα, γεμάτη κοστούμια καὶ ἀσπρόρουχα ἔκλεινε ἐρμητικὰ τὸ παράθυρο. Γιὰ ν' ἀνθέξει σὲ κάθε ἐξωτερικὴ πίεση, ὁ Ντενί ἔβαλε μπροστὰ καὶ τὸ κρεβάτι. Ὑστερα ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ κομμωδίνου καὶ ἔδγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Ἐτσι, τουλάχιστο, εἶπε, δὲν θάμιασε ἐντελὲς ἄσπλοι. Κοίταξε, Σιμόνη! ὁ μπαμπᾶς δὲν πῆρε μαζὶ τοῦ τὸ μεγάλο του μπράουνινγκ καὶ ἐδῶ μέσα βρίσκεται ἕνα κουτὶ με σφαίρες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΕΥΘΡΑΥΣΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ

Μιά μέρα, ἕνα παιδάκι στηρίχτηκε σ' ἕνα καλάμι δίχως ἀντοχή. Ἐάφνου ἔσπασε τὸ καλάμι καὶ τὸ παιδάκι κόντεψε νὰ πέσει.

Ὁ δάσκαλός του ποὺ τὸ παρατηροῦσε, θέλοντας τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ γίνῃ χρήσιμο στὸ παιδάκι, τοῦ εἶπε:

— Μάθε, φίλε μου, πὼς ἀξίζει καλλίτερα νὰ εἶναι κανεὶς χωρὶς στῆριγμα παρὰ νάχῃ ἕνα πολὺ εὐθραυστο.

(Μετάφραση)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΡΜΑΝΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ξαναγύρισε. Χτὲς ἔβρεχε, σήμερα κάνει κρύο. Ἀκόμα καὶ στὸ γραφεῖο μου, τὸ μικρὸ, τὸ μεσημβρινό, τὸ προφυλαγμένο δωματάκι, δὲν μπορῶ νὰ καθήσω νὰ ἐργασθῶ χωρὶς φωτιά. Κι' εἶπα νὰ μοῦ φέρουν τὸ μαγκαλάκι. Ὡς πού νὰ ἐτοιμασθῇ, ἀνάβω δυὸ γκάζια (στὸ γραφεῖο μου δὲν ἔχω ἡλεκτρικό.) Καὶ τὰ γκάζια ὑψώνουν δυὸ βαθμούς τῆς θερμοκρασίας. Ἐ, κάτι εἶναι κι' αὐτὸ...

«Ἀμ ἡ σόμπα;» θὰ πορήσουν ὅσοι ἤρθαν καμμιά φορά στὸ γραφεῖο μου καὶ ξέρουν πὼς ὑπάρχει καὶ μιὰ σόμπα. — Δὲν τὴν ἀνάβω πιά, τὴν κατάρρησα, γιατί μ' ἐνοχλεῖ. Πρῶτο με παραξενεύει, με χτυπᾷ στὸ κεφάλι, με κάνει σὰ μεθυσμένο. Ἐπειτα, κάθε τόσο πρέπει νὰ τὴν κοιτάζουν, νὰ τῆς ρίχνουν κόκ, νὰ τὴν τινάζουν. Καὶ με διακόπτουν...

Ἄ, χωρὶς ἄλλο, ἡ σόμπα δὲν εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς τεχνητῆς θέρμανσης. Τὸ ἰδανικὸ εἶναι τὸ καλοριφέρ. Ζεσταίνει ὅλο τὸ σπίτι, παντοῦ, καὶ δὲν κινδυνεύει κανεὶς νάρπαξῃ συνάχι βγαίνοντας ἀπὸ μιὰ ζεσταμένη κάμαρα στὸν κρύο διάδρομο ἢ στὸ παγωμένο ἀντρέ. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὅλα τὰ σπῆτια δὲν ἔχουν καλοριφέρ. Μόνο τὰ μεγάλα, τὰ μέγαλα, τὰ κατὰστάματα. Στάλλα, τὰ μικρὰ σὰν τὸ δικό μας, οἱ ἄνθρωποι εἶναι υποχρεωμένοι νὰ μεταχειρίζονται ἄλλα μέσα γιὰ νάντιδρουν στὸ χειμωνιάτικο κρύο. Ἀπὸ τὸ πρωτόγονο καὶ ποιητικώτατο τζάκι με τὰ κούτσουρα, ὡς τὴν πεζότατη ἡλεκτρικὴ σόμπα, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο.

Ὅλα σχεδὸν τὰ δοκίμασα στὴ μακριά μου ζωὴ. Ἀλλὰ κανένα δὲν με ἱκανοποίησε—ἀπὸ κεῖνα τουλάχιστο ποὺ μπορούσα νὰ ἔχω. Καὶ τὸ μαγκαλάκι ἐπίσης με τὰ κάρβουνα μ' ἐνοχλοῦσε. Γιατὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἦταν χωνεμένα ὅσο ἔπρεπε, καὶ τὸ ἀνθρακικὸ δξύ—καὶ τὸ ἐλάχιστο ἐκείνο—μοῦ ἔκανε πονοκέφαλο. Δὲν μπορούσα ἀκόμα νὰ ὑποφέρω καὶ τὴ μυρωδιά. Ἀλλ' ἀπὸ πέρσυ βρήκα τὸ ἰδανικὸ μου καὶ τὴν ἡσυχία μου: μαγκαλάκι πάλι, μὰ ὅχι με κάρβουνα, παρὰ με ληοκόκκι, με πυρήνα.

Τὸν ξέρετε τὸν πυρήνα; Εἶναι κουκούτσια ἀπὸ ἐλῆες, κοπανισμένα, τριμμένα καὶ ἀπανθρακωμένα στὸ φούρνο. Μιὰ μαύρη σκόνη, φθιγνότητα. Ἀλλὰ τί ὠραία ποὺ καίει, τί

γλυκεῖα ζέστη ποὺ κάνει, τί ὁμορφὰ ποὺ μυρίζει—λιγάκι, ἀνεπαίσθητα—καὶ πόσο διατηρεῖται! Κι' οὔτε ἴχνος ἀπὸ ἀνθρακικὸ δξύ. Τὴ ρίχνεις στὸ μαγκαλάκι, πάνω σ' ἕνα-δυὸ χωνεμένα κάρβουνα, καὶ τὴ βλέπεις νάνάβῃ ἐκεῖ-μπροστὰ σου, μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, χωρὶς νὰ ζαλλίζεσαι, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃς καθόλου νὰ πάθῃς ἀπὸ ἀσφυξία. Καμμιά φορά, ἀνακατώνεις τὴν κίτρινη στάχτη ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ πάνω. Ἐσκαπάζεις ἔτσι τὴ φωτιά, ποὺ εἶναι ἀληθινὴ μαγεία. Μὲ τὴ γλυκὴ, ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα ποὺ λάμπει! Νομίζεις πὼς τὸ μαγκαλάκι εἶναι γεμάτο ρουμπινία...

Ἄ, νὰ το! μοῦ τῶφεραν!.. Βάλτε το κεῖ στὴν ἀκρὴ... σβύστε τὰ γκάζια... Τώρα εἶμαι ἡσυχος... Θὰ μπορέσω νὰ γράψω ὀλίγκες ὥρες χωρὶς νὰ κρυώσω. χωρὶς νὰ παραξενεσθῶ, καὶ χωρὶς νὰ με διακόψῃ κανεὶς γιὰ νὰ ρίξῃ πυρήνα... Ἐγώ, μιὰ-δυὸ φορές, θὰ σηκωθῶ νάνακατέψω τὴ στάχτη. Καὶ γιὰ τὸ μικρὸ κόπο, θὰ με ἀποζημιώσῃ τῶ-ρατὸ θέαμα τῶν ρουμπινίων... Ὡ, χωρὶς ἄλλο! γιὰ μᾶς ποὺ δὲν μποροῦμε νάχουμε καλοριφέρ, τὸ μαγκαλάκι με τὸν πυρήνα εἶναι τὸ καλύτερο μέσο γιὰ θέρμανση. Ἄς εἶναι καλὰ ἐκεῖνος ποὺ τὸν βρήκε!.. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἐλῆα, τὰ εὐλογημένο, τὸ τιμημένο δέντρο—θυμᾶστε τὸ τραγούδι τοῦ Παλαμά;—ποὺ μέσα στὰ τόσα του εὐεργετήματα, μᾶς χαρίζει κι' αὐτὸ...

Καὶ τώρα ποὺ συλλογιέμαι ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα καὶ τὰ τεχνάσματα, ποὺ ἐπινόησε ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζεσταίνεται τὸ χειμῶνα, ἀφότου ἔμαθε νάνάβῃ φωτιά τρίβοντας διὰ ξερὰ ξύλα, ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπόταξε τὸν ἡλεκτρισμὸ καὶ τὸν ἔκαμε λάμπα, σόμπα καὶ κινητήρια δύναμη—θυμᾶστε τὴ Ζοζεφίνα Μπαίνερ, ποὺ ἤρθε αὐτὴς τίς ἡμέρες στὴν Ἀθήνα. Ἡ μαύρη αὐτὴ ἀμερικανίδα χορεύτρια—πατριώτισσα τοῦ μπάρμπα-Τόμ—ἔταν ἦταν μικρή, στὴν μακρυνή της πατρίδα, ὑπόφερε φτώχεια μεγάλη. Ἡ Ἱδία τὰ διηγείται σ' ἕνα συγκινητικὸ ἄρθρο ποὺ δημοσίευσε στὰ «Ἀθηναῖκα Νέα». Προπάντων κρύωνε, κρύωνε πολὺ. Καὶ γιὰ νὰ ζεσταίνεται, ἡ φτωχὴ μικρούλα δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ χορεύῃ. «Τὸ κρύο, λέει, ὑπῆρξε ὁ πρῶτος μου χοροδιδάσκαλος». Νὰ λοιπὸν κι' ἕν' ἄλλο θερμαντικὸ μέσο: Ὁ χορὸς. Καὶ δὲν κοστίζει τίποτα, οὔτε θέλει φροντίδες. Μόνο ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ κάνουν ὅλοι...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΛΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ...

Στὸ γαλάζιο καὶ κάτω περγιάλι
Δυὸ παιδάκια ξανθὰ, γαλανὰ
Καὶ γελούμενα, χιτίζουν ἀγάλη
Ἀπὸ ἄμμο παλάτια τρανά.

Πάνω βάζουν σημαία—μαντήλι...
Κάνουν πόρτες, ταρατσες κι' αὐλές...
Καὶ γελοῦν τὰ παιδιὰ καὶ χιτίζουν
—Τί χαρὰ! τί παλάτια! γιὰ ἰδέες!

Ὅμως ἔρχεται κῆρ' ἀγριεμένο
Καὶ γκρεμίζει τὰ ὠραία παλάτια,
Φεύγει πῶς τὸ κῆρ' ἀφρισμένο...
Καὶ δακρύζουν τὰ παιδιὰ καὶ μάτια,

Πόσο μοιάζει τὸ κῆρ' με ἀλήθεια
Ὅπου ἔρχεται κάποια στιγμή,—
Σβύνει ὅλα τὰ ὄνειρα τὰ πλῆθια.
Καὶ μᾶς ρίχνει σὲ θλίψη πικρή!

Μακεδονοπούλα

ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΝΤΟΥΕΤΤΟ

Νὰ σὰς πῶ, παιδιά, πὼς ἡ Ἀλίκη καὶ
ἐγὼ κοντέψαμε κάποτε νὰ γίνουμε
σπουδαῖοι ἐφευρέτες. Παρ' ὀλίγο δη-
λαδή. Ἄν δὲν γίναμε τὸ ἴδιο κάνει.
Κοντέψαμε, μιὰ φορά.

Μόλις εἴχαμε μυηθεῖ στὰ μυστήρια
τῆς πάνσοφης χημείας, τὸ ἐθνικὸ μας
φιλότιμο πληγώθηκε. Δὲν ἦταν κατὰ-
σταση αὐτὴ. Ἐνα σωρὸ στοιχεῖα, γά-
λιον, πολώνιον, γερμάνιον κτλ. κι' οὐ-
τε ἕνα ἀκόμη ἑλληνικὸ. Τ' ἀποφασίσα-
με ἀμέσως. Δὲν ἔχει, ἐμεῖς θ' ἀνακα-
λύψουμε τὸ «Ἑλλάδιον». Ἀι! πῶς;
Ἐμπρὸς λοιπόν. Μὲ τίς ὁλοφύρες,
τί λέω, πολύχρωμες ἀπὸ τίς ἀμύλλες
μουνητσοῦρες μπλοῦζες μας, βουτηγμέ-
νες μέσ' στοὺς ἀτμούς τοῦ Χημείου,
νοιώθαμε τοὺς ἑαυτοὺς μας πολὺ σπου-
δαίους.

Τὸ ἐπιστημονικὸ ντουέττο ἀρχίσε
σοβαρὴ συζήτηση.

— Ἀκου, μὴν τύχει καὶ πεῖς πουθε-
νὰ τὴν ἐμπνευσήμας.

— Μὰ καλὲ, ἀστεγεύσαι;

— Γιὰ φαντάσου τί πατριῶτι θὰ γίνῃ!

— Κόσμος θὰ χαλάσῃ.

Πρὶν κιόλας κάνουμε τὴν ἀνακάλυ-
ψη σκεφτόμαστε, βλέπετε, τὴν ἐντύπω-
ση ποὺ ἔδωκε.

Ἐντωμεταξὺ ὅμως, πλάφ! σπάσανε
οἱ κήψες ποὺχαμε ξεχάσει στὴ φωτιά.

— Πῶ, συμφορὰ! Χύθηκε ὅλο τὸ
παρασκεῦασμα. Καὶ τώρα; Φτοῦ καὶ
ξαναρχήσῃ.

Σεῖ λίγο νὰ κι' ὁ ἐπιμελητής,

— Γράφτε μου τὴν τὰς ἐξίσωση.

Κόκκαλο οἱ ἐνδοξοὶ ἐπιστήμονες τοῦ
μέλλοντος.

— Χρὶ! δὲν διαβάσατε σήμερα, κι'
ἐφυγε.

Κι' ἐμεῖς ἀντὶ νὰ κλαῖμε τὰ χάλια
μας μπήξαμε κατὰ γέλια. Ἦταν τόσο
ἀστεία ἡ ἀντίθεση, ἡ τωρινὴ μας κα-
τάντια μετὰ τὰ σκουδαῖα ὄνειρα ποὺ κά-
ναμε πρὶν.

Φτάνει ὅμως ποὺ δὲν ξέραμε, νὰ μᾶς
ἔβλεπε καὶ νὰ γελοῦσε, αὐτὸ πῆγαινε
πολύ. Ἡ κατάσταση ἦταν κρίσιμη. Μᾶς
εἶχε πιάσει νευρικὸ γέλιο κι' ὅσο θέ-
λαμε νὰ κρατηθῶμε τόσο τὸ χειρότε-
ρο. Εἶναι σὰν τὸ καταρράχτη ποὺ δ-

ταν βρίσκει ἐμπόδιο γίνεται πιὸ ὀρμη-
τικός.

Χώνουμε μέσ' στὸ ἐρμόρι, τόχα γιὰ
νὰ πάω κατὰ καὶ ξεσπῶ. Ἡ Ἀλίκη
τὸ βρίσκει σωτήριο καὶ χώνεται κι' ἐ-
κείνη.

Κάποτε συνήλθαμε κι' ἀποφασίσαμε
νὰ ἀναβάλλουμε τὴν ἀνακάλυψη γιατί
ἀλλιῶς καμμιά δουλειὰ τωρινὴ δὲ θὰ
κάναμε τῆς προκοπῆς.

Μικρομέγαλη

ΚΛΕΦΤΕΣ ΣΤΟ ΓΛΥΚΟ

Μιά μέρα πῆγα νὰ πάω τὴν ἀδελ-
φή μου ποὺ εἶναι παντρεμένη, νὰ πᾶ-
με νὰ ψωνίσουμε. Τὰ παιδιὰ της, ἡ
Μαρούλα, ὁ Ἀντρίκος κι' ἡ Ἐλενίτσα
δὲ φαίνονται νὰ σκοτίζονται. Ποῦ
ἄλλοτε;

— Μαμμά, θέλω νάρθω κι' ἐγώ!

— Ἐμένα, θεϊτσούλα μου, πάρε με

μένα! καὶ δὸς του φωνές...

Τώρα ὅμως τίποτ' ἀπ' αὐτὰ.

— Πῶς τὸ πάθανε καὶ δὲ μιλάνε,
παραξενεύεται ἡ μαμμά τους. Ἐμένα
μοῦ περνάει μιὰ ἰδέα. Χτὲς φτιάσαμε
κουραμπιέδες... μμμ, τὸ βρήκα! Κα-
λά θὰ σὰς σιγουρίσω ἐγώ.

— Θὰ καθόμαστε φρόνιμα, μαμμά
μου, λένε τὰ παιδιὰ μετὰ μιὰ φωνὴ κα-
θὼς κατεβαίναμε τὴ σκάλα.

Ποῖος τὰ ρώτησε; Διπλωματία τὰ
πιορὰ! Μόλις ὅμως στήριξα τὴ γω-
νὴ ἀφοῦ συνεννοήθηκαν, χτυπᾶν στὸ
ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔπλενε ἡ με-
γάλη ὑπηρετρία—τὸ λογαριάσανε κι'
αὐτό!—κι' ἀπ' τὴν πίσω σκάλα ἀνε-
βαίνω σιγὰ ἐπάνω καὶ κλειδώνουμαι
στὴ σάλα. Ἡ σάλα χωρίζεται ἀπ' τὴν
κρεβατοκάμαρα με πεντάφυλλες. Τὶς
ἀνοίγω μόλις—μιὰ χαρμάδα—καὶ προ-
σέχω πρὸς τὴ ντουλάπα ποὺ εἶναι ἄ-
κριβὸς ἀπάναντι. Ἀπ' τὴν τραπεζαρία
ἐρχονται οἱ φωνές τῶν παιδιῶν ποὺ
κοιτάζουν νὰ καταφέρουν τὴ μικρὴ ὑ-
πηρετρία νὰ κατεβῇ στὸ πλυσταριό,
πῶς τῆς φώναζε τόχα ἡ μαμμά!

Σὲ δυὸ-τρία λεπτά τὰ πιστοῖκια
μπαίνουν χοροπηδώντας στὴν κρεβατο-
κάμαρα. Σέρνουν με γρηγοράδα τὸ τρα-
πέζι κοντὰ στὴ ντουλάπα—ὅστε δὲ γε-
λάστηκα—Ἡ Μαρούλα ἀρπάζει βια-
στικά μιὰ καρέκλα κι' ἐπάνω της. Ὁ
Ἀντρίκος τῆς δίνει ἀμέσως ἄλλη μιὰ
νὰ τὴ βάλῃ ἐπάνω στὸ τραπέζι γιὰ νὰ
φτάσῃ. Οὔτε φροντίζουν κἀνὰ κάμουν
ἡσυχία. Λέει οἱ γάτος, χορεύουν τὰ
ποντίκια! Τὴν βλέπω ἀκόμα τὴ Μα-
ρούλα νὰ κρατιέται ἀπ' τὰ κάγκελλα
τῆς ντουλάπας καὶ νὰ κοιτάξῃ λαίμαρ-
γα τὴν πιάτα με τοὺς κουραμπιέδες.
Γιὰ λίγο ὅμως. Ἀπλώνει καὶ παίρνει
ἕνα κι' ἀρχίζει νὰ τὸν τρώῃ μ' εὐχαρί-
στηση.

Τάλλα παιδιὰ ὅσο ἡσυχὰ κοιτάζαν
πρὶν ἀπὸ κάτω, τώρα ἀρχισαν ν' ἀδη-
μονοῦν.

— Κατέβασε τὴν πιάτα κάτω, φωνά-
ζουν.

Καὶ σκαρφαταλώνοντας στὴν καρέ-
κλα ἀνεβαίνουν κι' αὐτὰ στὸ τραπέζι.
Μὲ πολὺν κόπο κατορθώνουν νὰ κατε-
βάσουν τὴ Μαρούλα ἀπ' τὴν καρέκλα. Ἐί
τώρα πιά καταλαβαίνετε, δὲ χρειάζεται
καμάρ. Ἐτσι καθὼς ἦταν ἐπάνω στὸ

τραπέζι πέσανε μετὰ τὰ μούτρα στοὺς
κουραμπιέδες.

— Ξέρετε, λέει ὁ Ἀντρίκος μπουκω-
μένος, νὰ μὴ φᾶμε καὶ πολλοὺς γιατί
θὰ τὸ καταλάβῃ ἡ μαμμά καὶ τότε...
(κουνάει τ' ἀριστερὸ του χέρι σὰ νὰ
βαρῇ κάποιον).

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ καλὰ λές, ἀπαν-
τάει κατσοφιάζοντας ἡ Μαρούλα.

— Ναι, ναι, πετάγεται κι' ἡ Ἐλενί-
τσα, δὲν ἔσω ὁρεση νὰ φάω καὶ τίλο!
— Ἐλα καλὰ, λέει ἡ Μαρούλα, ἀπὸ
ἕναν μεγάλον ὁ καθένας θὰ φᾶμε ἀ-
κόμη καὶ νὰ τοὺς βάσουμε στὴ θέση
τους... Ἐλα, ἄλλον ἕνα... Ἐ! ἄλ-
λον ἕνα κι' ὅχι ἄλλον!..

Δὲ βαριέσαι ὅμως μετὰ ἀπὸ λίγη ὥ-
ρα χάσανε τὸν ἀριθμὸ. Νὰ ἡ κατὰ-
ληλη στιγμή, σκέπτομαι κι' ἀνοίγω ἀ-
πότομα βροντώντας τὴν πόρτα. Γυρί-
ζουν τρομαγμένα καὶ, βλέποντάς με
μένουν κόκκαλο. Μοῦρθε νὰ σκάσω
κάτι γέλια! Μὰ νὰ τὰ βλέπατε. Τί χά-
λια ἦταν ἐκεῖνα. Χέρια, μούτρα, φο-
ρέματα γεμάτα ζάχαρες. Θυμήθηκα τὸ
Μανταπολάμη τῆς Κυρὰ-Μάρθας, ὅταν
βγῆκε ἀπ' τὸ μπαούλο μετὰ τ' ἀλεύρι.
Μὲ τὸ στανιδὸ κρατήθηκα καὶ με σοβα-
ρὸ ὕφος τοὺς εἶπα:

— Τ' εἶν' αὐτὰ; Μπράβο, δὲν τὸ πε-
ρίμενα αὐτὸ ἀπὸ σᾶς. Ξέρω ἐγὼ τί
σὰς χρειάζεται! Νὰ σὰς δέσω αὐτοῦ ποὺ
εἴσατε νὰ σὰς βρῇ ἡ μαμμά σας ἔτσι.
Ἀμέσως πηδᾶνε κάτω. Τρέχουν νὰ
μ' ἀγκαλιάσουν, νὰ με παρακαλέσουν
νὰ μὴν τὸ πῶ:

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάνουμε ποτέ, ποτέ.

— Μή, μή μ' ἀγγίζετε καὶ με λερώ-
σετε καὶ πάω κι' ἐγὼ φυλακή, γιατί
ὅσοι κλέβουν ἐκεῖ τοὺς πάντες. Ἄσε ποὺ
ὁ Θεοῦλης θὰ σὰς κόψῃ τὰ χέρια καὶ
τὴ γλώσσα. Πάει, αὐτὴ τὴ φορά δὲ γλυ-
τώνετε!

— !!!

Τέλος ἀφοῦ τοὺς τὰ εἶπα καμψόσο
καὶ τὰ πλυνῶ, ἤρθε κι' ἡ μαμμά τους.
Τῆς λέω πὼς ἔπιασα τίς ἀνθρωπόγα-
τες στὰ πράσα κι' ἀφοῦ ἀγγίξω, φώ-
ναξε, φοβέρισε, κλειστήκαμε κι' οἱ δυὸ
σὲ μιὰ κάμαρα καὶ ἐσπάσαμε στὰ γέ-
λια.

— Ἀκοῦς τὰ παλιόπαιδα! Λέει ἡ ἀ-
δελφή μου καὶ μοῦ διηγήθηκε ἕνα ἄλ-
λο ἐπεισόδιο, σὰν κι' αὐτό, ποὺ ὁ ἡ-
ρωὸς του ἦταν αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Ἐλπίζουσα Ἑλλάς

Ο ΜΥΛΟΣ

Στέκεται μισογκρεμισμένος, μισόγυρ-
τος στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ.

Τὰ δυὸ του μακρὰ φτερά γυρνοῦνε,
καὶ αἰώνια χτυποῦνε, τὸν ἴδιο σκοπό.

Πέτρες καὶ λάσπη, στιβαγμένα, ἀπο-
τελοῦν τὸ κομψό του, ποὺ στέκεται
ἐνῆπι τοῦ χρόνου.

Ἡ κόκκινη στέγη του, ἀπὸ μακρὰ
φαντάζει σὰ κόκκινο φέσι, καὶ συμπλη-
ρώνει τὴ σπάνια του ὁμορφιά.

Καὶ μπρὸς τὴν μικρὴ του πόρτα,
κίθεται ὁ μυλωνᾶς κάτασπρος ἀπ' τὰ
χιόνια τοῦ χρόνου, κι' ἀπ' τ' ἀφθονο
ἀλευρί τοῦ μύλου του. Βαθεῖς οὐτίδες,
ἀδελφώνου τὸ πρόσωπό του, βαθεῖς
σημάδια τοῦ χρόνου καὶ τοῦ πόνου.

Κι' οἱ φτεροῦγες γυρίζουν, γυρίζουν
καὶ αἰώνια οὐθιμίζουν μετὰ τὸν ἴδιο σκο-
πὸ τῆς ζωῆς.

Καὶ τὸ γύρισμα τοῦ μύλου μοιάζει
μετὰ τὸ κύλισμα τῆς ζωῆς.

καλός ο Γρίφος σου, αλλά διάβασε τον 'Οδηγό να ιδής πότε και πώς δέχομαι 'Ασκήσεις') **Τρελλήν Δόλαν** (σου τὰ ἐ-στειλά· περιμένω και τὸ «ἐκτενέστερο» γράμμα·) **Καμίλλαν Χόρν** (ἐλάβα, εὐχαριστῶ, ἐστειλά· δὲν πειράζει, νὰ μοῦ γρά-φης μόνον ὅταν εὐκαιρῇ· ἐλάβα και τὸ ἄλλο σου γράμμα κι' ἐξετέλεσα·) **Ρόλλυ** (ἐλάβα κι' ἐξετέλεσα· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴ σειρά του· χαίρω ποὺ οἱ νέοι μου φίλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι· ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ·) **Ἰπτάμεναν** **Ἀετὸν** (ἐστειλά δύο δεσμίδες λυσόχαρτο·) **Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὸ πιθανώτερον εἶναι νὰ μὴν ἐλάβαν τετράδες σου, γιατί κι' οἱ δύο, τώρα τελευταῖα, ἀλλάξαν διεύθυνση·) **Σαίξπηρ** (ἐλάβα, εὐχαριστῶ· σου ἐνέκρι-να τὸ ψευδώνυμο κι' ἐλπίξω πολλὰ ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ περίοδος τῆς διαπλάσεώς σου δράσεως· πολὺ με λύπησε ὁ θάνατος τοῦ θεοῦ σου, ἀγαπητοῦ μου παλιῦ φίλου·) **Ποσειδῶνα** (χαρτί λύσεων και τετράδια σου ἐστειλά· δὲν κατάλαβες τί ἤθελα νὰ πῶ· ἡ κλητικὴ τοῦ ὀνόματος «Ποσει-δῶν», στὴν ἀρχαία, κάνει «ὦ Ποσειδῶν»· ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ σὲ προσφωνοῦσα μετὰ τὸ ψευδώνυμό σου κι' ἐπρεπε νὰ μεταχειρι-σθῶ κλητικὴ, εἶπα ὅτι δὲν σὲ λέγω «Πό-σειδῶν» ποὺ θὰ ἦταν πολὺ ἀρχαῖο, πολὺ σχολαστικό, ἀλλὰ «Ποσειδῶν»· γι' αὐτὸ δὲν θάλαγα και «Σώκρατες» ἀλλὰ «Σω-κράτης», ὅπως «Πολύδευκας», ἀλλὰ «Πο-λυδεύκης»· κατάλαβες τώρα;) **Χιωτοπού-λαν** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· ναι, νὰ μοῦ γράφης ὅποτε σου μένει καιρός· σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ φροντίσης και γιὰ τὴ διάδοσή μου·) **Πύρρον** (δὲν μπορῶ νὰ σοῦ αὐστηρῶ ἐγώ· νὰ ζητήσης μετ' Ἀγγελία ἀλληλογραφία μετὰ Διαπλάσο-πouλα τῆς Ἠπείρου· χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις· εἶναι πολὺ καλὸς ὁ καθηγητὴς σας!) **Ἀφρὸν τοῦ Ἰονίου** (τὸ παιδάκι χαριτωμένο, ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ὄχι κα-λὴ· ὅσο εὐχαριστῶ) **Ἀἰώπων, Φω-τοβόλον Ἀστρον** κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβα μετὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 10 Ἀπριλίου.

108. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεση, ἐν' ἄρθρῳ
Καὶ δέντρο καρπερό,
Μάθημ' ἀποτελοῦνε
Ποὺ οἱ μαθηταὶ ἀγαποῦνε,
Ὡφέλιμο, τερπνόν.

Ἡρακλῆς Παππᾶς

109. Στοιχειόγραφος

Καρπὸς ἦμουν και φυτόρωνα
Σὲ χῶρες τροπικέ·
Ἀλλὰ ἓνα γράμμα πρόσθετες,
Κι' ἄξαφνα τώρα—ιδέ·!
Γραμματικὸς ἐφάνηκε,
Κακὸς τις ἄλλες μέρες
Καλὸς τις... Κυριακές.

Παπαρούνα

110. Μεταγραμματισμός-Στοιχειοτο-νόγραφος.

Γνωστὴ πόλη τῆς Γραφῆς
Τάχυκό της γραμμ' ἀλλάζει,
Καὶ λευκὸ σεντόνι εὐθὺς
Πόλη κι' ἐξοχή σκεπάζει.
Ὅπως εἶναι τὴν αὐτὴν,
Ἐνα γράμμα παρεμβαίνει,
Κι' ἓνας, μ' ἄλλον τονισμό,
Ἀπὸ τοὺς ἐφτὰ προβαίνει.

Φρανσίννα

111. Ἀναγραμματισμός

Μικρὴ ἱστορία ψεύτικη,
Ἀλλὰ διδακτικὴ,
Στοιχεῖα τῆς μετρεοῦς
Κι' αὐτὸ ποὺ τώρα γίνεται
—Παραφορὰ κακὴ—
Ἄς μὴ σὲ κυριεύη.
Ἰπποκλῆς τοῦ Θανάτου

112. Ἀσπὴρ

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως ὥστε νά-
ναγινώσκονται: Ὅρι-
ζοντίως, ἐμβλημα ἀρ-
χαίου θεοῦ καθέτως,
* * * * *
υἱὸς τῆς Γῆς διαγω-
νίως, ἀρχαῖος θεὸς ἢ πλανήτης, και
εἶδος σημαίας.

Πυγμαχὸς

113. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 4 = Ἀρχὼν, τύραννος
2 4 5 3 7 = Θεᾶ
3 7 5 6 8 4 = Θεραπευεῖ
4 3 5 8 4 = Μᾶς τρέφει
5 7 6 7 4 = Ἀρχαία πόλις
6 8 3 7 = Δένδρον
7 5 6 7 1 8 4 = Δύσκολος δρόμος
8 6 7 5 3 8 4 = Κλασσικ. ποιητὴς
Ἐνδοξος Ἑλλάς

114—118. Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματιοῦ ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συν-
δέσμου ἐκ δύο γραμμάτων, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνεὺ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἦθος, ἄγω, θεατός, φεῦ, παῖς.
Δοξαζόμενο Γριπελιστάκι

119. Φωνηεντόλιπον και Ἑλλιπο-σύμφωνον ἐν Διπλῇ Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον
(ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου) τύπου

* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφω-
νον (ἀρχαῖαν αἰουμένην) τύπου

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Εὐαγγελιστῆς· 2, Οἶκος θεοῦ· 3,
Δορυφόρος τῆς Γῆς· 4, Ἀθηναιοῦ ἱστο-
ρικός· 5, Ἐπίσημον ἐνδυμα διαστῶν
κτλ. 6, Σάτυρος· 7, Ἡμέρα· 8, Ρωσσι-
κὸν νόμισμα.

Ρασπουτίν

120. Ἑλλιποσύμφωνον

αο - η - ι - η - α - ουη
Ζήτω τὸ 21

121. Γρίφος

κρα
κρα — Τί;
η — Ἀ! εἰν' ἔαρ!
κρα — Ἐ! τί;...
κρα
Γεώργιος Δ. Μαυρίδης

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48

560. Συκοφάντης (συκοίν, φάντης).
—561. Νοῦς-οὐς.—562. Κολωνία-κολώ-
νια.—563. Ἀρχὼν-Χάρων.
564.

Φ

Σ Υ Ω Σ

Σ Υ Κ Ο Ν

Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ

Χ Α Ι Ρ Ω Ν Ε Ι Α

Χ Ρ Υ Σ Α Ν Θ Ε Μ Ο Ν

565. ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ (ὀδός, Ρόδος, ὅς,
δορκάς, ἄλας, λόρδος, Σκυρὸς).—566.
Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Η. Διὰ
τῶν ἀρχικῶν σχηματίζεται τὸ ρητόν:
Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. Αἱ λέξεις: Ἡρα,

Τηλέμαχος, Ἀρχὸς, Νίκη, Ἡμερο-
σιος, Ἐπὶ τὸν ἥλιον, Περικλῆς, Ἰπποκρά-
της, Τερψιχόρη, Ἀριστοτέλης, Σπι-
τοβέργης.—567. ΣΤΗΘΟΣ (Σωκράτης,
Ἀττική, Ἀθῆναι, ἄβυσθος, κόλπος,
Κρόνος).—568. Ζῆ χύτρα ζῆ φίλια.—
569. Ὑπὸ σκίαν πολεμήσομεν (ὕπὸ σκί-
αν, πολ., ἐμ. εἰς ο, μέν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλαχιστόν τιμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ παχέα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά· ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ'—159]

Σ φίγξ, κι' αὐτὰ ἄχρηστα γιατί, δὲν τὴ
βλέπω. Τῇ Marguerite τὴ θυμᾶσαι;
Θεοτρελλῇ

[ΔΔ'—160]

Θ ρυλικὴ Ἀετὴ, τί κάνεις; Ἰσως νὰ
δώσουν ἀργότερα διαγωνισμοὺς. Χαι-
ρετισμοὺς στὸν Σταύρο καὶ Αἰώνιο Θρόνο.
Μπετόβεν

[ΔΔ'—161]

Σ βυσμένη Ἑλπίς = Πόπη Σουλο-
πούλου. Ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ ἀ-
φρόκρεμά τῆς Κοζάνης σὲ ὠμορφιά, χάρη
καὶ εὐγένεια. Οἰμμένη Γοητεία

[ΔΔ'—162]

Μ παίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σα-
λονίκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετῶ-
δλους-ες. ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

[ΔΔ'—163]

Π προσθέτω στὴν (ΔΔ—125) τόπον δια-
μονῆς: Καρδίτσα—Θεσσαλία. Φανή-
καταδεκτικοί. Ἑλενίτσα

[ΔΔ'—164]

Ξ ανθὸ Ἀγγελούδι, Ναυτάκι, Ζιζά-
νιον. Δὲν σὰς ἔδωκε κανεὶς σημα-
ία! ἀργότερα ὅμως θὰ σὰς βάλλω στὴ
θέση σας.—Τρίο Κορτεζίνο, περιμένω
Δ/οῖν σας. Χάρολντ Δόυντ

[ΔΔ'—165]

Δ ανή, ἂν μπορεῖς, ἀνακάλυψέ μας,
πρόσεξε ὅμως μὴ φᾶς τὴ χυλόπιττα.
Μαργιολάκι, Ξανθὸ Ἀραπάκι

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1933), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 40 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
τῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ-
γραφος δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85.
Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931,
1932 καὶ 1933 τιμῶνται ἕκαστος ἀρ-
γραφος δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἀργραφος καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ἀργραφος εἴτε ραμμένος.